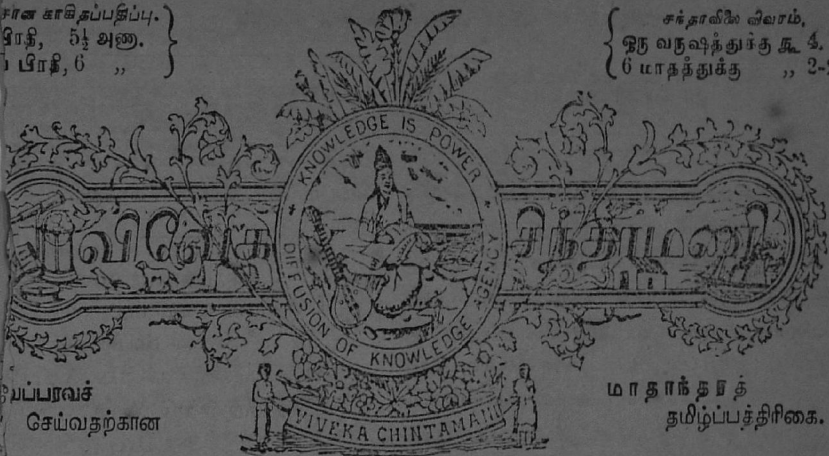

சாந காதிப்பதிப்பு.
சாநி, 5½ அன.
1 பிரதி, 6 ,, }

{ சந்தாவிலி விவரம்,
நூ வநவுத்துக்கு து. 4.
6 மாதத்துக்கு ,, 2-2

பப்பரவச்
செய்வதற்கான

மா தாந்த தீத
துமிழ்ப்பத்திரிகை.

Shing Agency reserves to the right of republishing separately matters that appear in the Viveka Chintamani.

கம் 10.]

1902இல் ஏப்ரல்மீ.

[இலக்கம் 12.

Subscription to the 'Viveka Chintamani.'

ick Paper Edition for Patrons, Reading School and Circulating Libraries, &c.
nimum Subscription Rs. 5 per annum.
ngle Copy 7½ As. : Back Nos. 8 As. each.
& FOREIGN Subscription 7s. 6d. NET PER ANNUM.

h in Paper Edition for the People:—

SCORN. PRICE : YEARLY RS. 4 ; HALF-YEARLY RS. 2-2.
COPY, CURRENT No. 5½ AS. ; BACK NOS. 6 AS. EACH.
ISH & FOREIGN Subscription 5s. 6d. NET PER ANNUM.

strictly Prepaid at the commencement of
m, (i. e., in May of each year) 8 As. discount,
annual rate, and 4 As. off the half-yearly rate.
ations entered to begin with only April or May of each year.
Subscribers may not withdraw except at the end of the year.

To regular annual subscribers 2 months' grace
wed for the prepayment of subscription, and in
se of regular half-yearly subscribers 3 weeks'
within which all subscriptions should be paid
title them to the discounts allowed.

subscriptions cannot be closed in the middle of a
time, though regular subscribers may elect to pay
subscriptions in half-yearly instalments. All
ees for discontinuance are to be given in the
inning of the new year, i. e., in April or May; for
vise one should have to pay for the whole of the
ent volume. Outstanding subscriptions are often
ised by V. P. P. to prevent accumulation of
ars.

all business correspondence, Subscribers are re-
sted to quote their register number found on the
pper, as it would ensure prompt, attention and
vexatious delay and needless correspondence.

விவேகசிந்தாமணி சந்தாவிவரம்.

தளமான காத்தப்பதிப்பு:—அத்தியகூர்ன், ரீடி
க்ரும்கள், புத்தகசாலைகள் முதலான ஸ்தாபனங்கு
க்கு உபயோகமானது. நூ வநவு சந்தா குறைந்தது
து. 5. தனிப்பிரதி 7½ அன. பழைய பிரதி 8 அன.

லேசானகாதிப்பதிப்பு:—சாதாரணமாய் எல்லா
ஜனங்களுக்கும் உபயோகமானது.

வருஷசந்தா து. 4. 6-மாதத்துக்கு து. 2-2.
தனிப்பிரதி 5½ அன. பழைய பிரதி 6 அன.

வநவுபாம்பத்திலே (அதாவது மேமாசத்தில்) தவ
ருமல் கடமூலம் வருஷசந்தாவில் 8 அனவும், 6-மாசசன்
தாவில் 4 அனவும் தள்ளிக்கொடுக்கப்படும்.

ஏப்பிரல் அல்லது மேமாதம் தவக்கியே சந்தாக்களுக்கு
வைக்கப்படும். சிறுத்தாரான சந்தாதாரர்கள் வருஷமுடி
லின்மீ மற்றபடி சந்தாவை நிறுத்துதல் கூடாது.

வருஷக்கணக்காக ஒழுங்காய் சந்தாசெறுத்திவரு
கிறவர்களுக்கு இரண்டு மாசத்தவீணையும், 6-மாசக்கணக்
காக ஒழுங்காய்ச்சந்தா செறுத்திவருகிறவர்களுக்கு மூன்று
வாசத்தவீணையும் கொடுக்கப்படும். அதற்குள் சந்தாவை
முன்பணமாகச் செறுத்திவருவர்களுக்கே மேற்கண்ட தன்
றுபடி செய்துகொடுக்கப்படும்.

பத்திரிகையை வருஷம்மீதியில் நிறுத்தக்கூடாது. நிறுத்
தவிரும்புகிறவர்கள் வருஷாம்பத்தில் அதாவது ஏப்பிரல்
அல்லது மே மாசத்திலே ரோட்டம்ஸ் கொடுக்கவேண்டும்;
அப்படிக்கென்றி மத்தியில் நிறுத்தினால் அந்தவருஷ முழு
வதற்குமுள்ள சந்தாவைச் செறுத்திவிடவேண்டும். சன்
தாபாக்கிகள் V. P. P. மூலமாக வசூல்செய்யப்படும்.

கையொப்பக்காரர்கள் ஆபீசுக்கு கடிதமெழுதும்போ
தெல்லாம் அவர்கள் ரிஜிஸ்தர் கம்பலாக் குறிப்பிட்டெழுத
வேண்டும். அப்படிச்செய்வதால் அவர்கள் எழுதும் கடி
தம் உடனே கவனிக்கப்படுவதன்மீ அதிக தாமதத்துக்
கும் கீண் கடிதப்போக்குவாவுக்கும் இடமிராது.

ஓர் விண்ணப்பம்.

இந்த சஞ்சிகையோடு விவேகசிந்தாமணியின் 10-வது வருஷம் பூர்த்திபாகிறது. இந்த வருஷம் விவேகசிந்தாமணிக்கு நேர்ந்த அரிய பலசங்கடங்களினால் அதைத் தடையின்றி நடத்தி வருவது மிகவும் கஷ்டமாய்விட்டது. அதற்கு நேர்ந்த அரிய பல இக்கட்டுகளை வெல்ல அதற்குள்ள மனுஷ சகாயம் பொருள் சகாயம் சிறிதும் போதாது தத்தளித்த நேரிட்டதாயினும் அவ்வாபக்காலத்தை அது எப்படியோ தள்ளிக்கொண்டு சமாளித்து இந்தமட்டும் அது மறையாது நடைபெற்று வந்தது மிகவும் வியக்கத்தக்கதே. விவேகசிந்தாமணி இவ்வளவு உரம்பெற்றுள்ளதாகக் காட்டியது அதை வாங்கி வாசித்தாதரிப்போர் அதை நடத்துவோர் ஆகிய இருவகையாருக்கும் சந்தோஷ முண்டுபண்ணத்தக்கதே. இப்பொழுது சென்ற வருஷத்துப் பட்ட கடன்களைத் தீர்க்கவேண்டியதோடு அடுத்த வருஷத்துப் பத்திரிகை சரிவரடக்க முன்னேற்பாடு செய்யவேண்டிய தவசியமாயிருப்பதால் இதைவாசிப்போர் இந்த வருஷமுடிவு வரையிலுள்ள சந்தாபாக்கிபோடு அடுத்த மேய் துவக்கும் புது வருஷத்துக்குள்ள சந்தாதொகையையும் முன்பணமாகச் செலுத்தி யாதரித்தால் பல கஷ்ட நஷ்டங்களுக்குப்பட்டு இப்பத்திரிகையைத் தொடுபடியாய்த் தொட்டுக் கைவிடாது நடத்திவர வுழைப்போர்க்கு உற்சமயத்துச் செய்ததோர் பேருதவியாக விருக்கும். நமது சந்தாதாரர்களும் மற்றப்படி நமது பத்திரிகையில் அபிமானமுள்ள நண்பர்களும் தாங்கள் ஆகரித்து வருவதோடு தங்கள் நேசர்களையும் இப்பத்திரிகையை வாங்கி யாதரித்துவரத் துண்டு வார்களானால் பத்திரிகை யெங்கும் பரவி நல்லாதரவுபெற்று வருவதால் பத்திரிகையை நடத்துவோர் உற்சாகத்தோடு மேன்மேலும் அது விர்த்திபெற உழைத்துவரச் சாதகமாகும். இவ்வுதவியை நம் பத்திரிகாபிமானி

கள் ஒவ்வொருவரும் ஹிருதயபூர்வகமாகக் குச் செய்துவரப் பின்னடையார்களே உறுதியான நம்பிக்கையின்பேரிலே இண்ணப்பம் செய்துகொள்ளலானோம்.

READINGS AT HOME.

A GLIMPSE INTO THE FUTURE.

SECOND SERIES.

MUDRA RAKSHASA OR CHANAKYASUTRA

A ROMANCE OF THE MEDIEVAL TIME

2ND DAY.

இல்லப்படிப்பு-வருங்கால திருஷ்டி.

முத்திராராக்ஷசம் என்னும்

சாணக்கிய குத்திரம்.

2-ம் நாள் படிப்பு.

இரண்டாம் நாள் வழக்கம்போல் நால்வந்து சேர்ந்ததும் சிவகாமி பின்வருமாறு நடக்கத்தொடங்கினாள்.

“இவ்வாறு, ராஜகுமாரர்கள் ஒன்பதுடேளும் இராஜ்யத்துக்கு அதிபதிகளாக நியமனம் செய்யப்பட்டதனாலே இராஜ்யம் பசுநாயகமாயிருப்பினும், மந்திரிகளின் சாமர்த்தியத்தினால் அதற்கு யாதும் குறைவுண்டானதில்லை. காலத்தில், மௌரியனுக்கு செளரிய பராக்மங்களில் ஒருவர்கொருவர் தாழ்வில்லாது நாய நூறு புத்திரர் உண்டாயினர். அவ்வுடம்புத்திரரிடத்து மிக்க பிரீதியுடையவரு அவர்களுக்கு அஸ்திரசஸ்திரங்களாகிய ஆயுதப்பயிற்சி செய்வித்து அவற்றில் மிக்க தேர்ச்சியை அடைவித்தனன். அந்நூறு புத்திரர்களும் கடைசியவனுக்குச் சந்திரகுப்தனென்ப பெயர். இவன் வயதில் மற்றவர்களுக்கு இடையனுயினும் குணத்தின் மேன்மையினால் மெல்லோருக்கும் மூத்தோனென்று சொல்லத்தக்கவனுயிருந்தனன். இவன் தனது பராக்மரமத்தினால் ராஜ்யத்தின் பற்பலபாகங்களையும் தன் வசப்படுத்திக் கொண்டனன். அரசர்கள்

தீதாறும் மாறிமாறி வருதலினாலே வலி நாளுக்குநாள் குன்றிப்போயிற்று. பதியின் ஸ்தானம் நிலையாயிருத்தலின், மௌரியன் தான் மானாதி குணங் கெட்ட புத்திரர்களைப் பெற்றிருத்தலின், யுக்தியிலும் நீதியிலும் சிறந்திருத்தலின், அவனது அதிகாரம் நாணனும் ஒங்கிப் பெற்று நந்தராஜயத்திற் பெரும்பான்மை அவன் வசமாய்விட்டது.

போது, அரசர்களுக்கும் ராசகுலாதிபதிகளுக்கும் மௌரியன்மீதும் அவன் புத்திரம் பொருளையும் பகையும் மீறி, அவர்களுக்குப் வழிகளைப்பற்றிப் பலகாலமாக ஆலாசிக்கலாயினர். “ஆகா! கஷ்டம்! நாம் அனுபவிக்கவேண்டியமானது, ஜராபுருஷனுக்கு வசமாகிய சீரியைப்போல, மௌரியனுக்கு வசமாகிய இது எவ்வளவு வெட்கமானது! அரசரும் மந்திரிகளும் இன்று ராஜ்யத்தை வறும் காலத்தையும் ராஜ்யம் பிடுத்திய வசமானது எத்தனை மானக்கேடு? நா முன்னம் இவன் நம்மேற் பகைமேற்றி அத்தனைக்குறிப்பாலுணர்த்தவும், அறிவாளாகிய நமக்கு அது தெரிந்ததில்லையே! போது இவனுக்குப் புத்திரபௌத்திராதிகளார்த்தனையாயிருத்தலின், இவன் நமக்குச் சிறுவாவானென்பது நிச்சயம். இவனை நாம் கொன்று நீக்காவிடின், இவன் நம் கொலைசெய்வானென்பதற் சந்தேகம். இவனேதெரிந்து வெளிப்படையாகப் போர்செய்யின், இவனுக்கு அனைவரும் தினமாயிருத்தலினாலே இவனைச் செய்து, ஆதலின், இவனை யாம் மோசடியாகவேல்லவேண்டும். அதுவும் கெட்கிரத்திற்செய்யவேண்டும்.”—என்று ஆலோசித்து ராசகுல மந்திரிமார்கள் சென்று, பூமிக்கடியிற் புகவும் செய்வித்து, அதில் ஓர் மந்திரமண்டபம் நிரூபித்தனர். அக்குகைக்குச் செல்லும் நீண்டு குறுகிப் பாதாளம்போல ஆழமாகிப்பிடினும், அதனுள்ளிடம் மிகவும் இடம

கன்று விசாலமாகியிருந்தது. இச்சுரங்கத்துள் அரசர்கள் மந்திரிமார்களோடு சென்று பன்முறை ஆலோசனை செய்துவந்தனர்.

அக்காலத்தில் ஒருநாள், ஒரு சேவகன் வந்து மௌரியனை நோக்கி, “மந்திரமண்டபத்தில் அரசர்கள் எல்லோரும் மந்திரிமார்களோடும் காரியவிசாரம் செய்யலுற்றனர். உமது வரவை எதிர்நோக்கி இருக்கின்றனர். ஆதலின் நீரும் உமது மைந்தருங்கூடி தாமதமின்றிச் செல்லீராக,” என்று கூறினன். அது கேட்டு மௌரியன் தன் தனயர்களோடு வெகு சம்பிரமமாகச் சென்று, வழக்கம்போல மண்டபத்தின் உள்ளே அரசர்கள் இருப்பார்கள் என்று கருதி உள்ளே சென்றான். அவர்கள் உள்ளே சென்றதும், அரசன் சேவகர்கள் அந்தக் குகைத்துவாரத்தைக் கற்களால் அடைத்து விட்டனர். விதியின் வசத்தை நீக்கவல்லவரயாவர்?

இவ்வாறு குகாத்துவாரத்தை அடைத்து விட்டது கண்டு, மௌரியனும் புத்திரர்களும் மிக்க துயரத்தோடு அக்குகையின் உள்ளே சென்றுபார்த்த அளவில், அங்கு மன்னரும் இல்லை; மந்திரிகளும் இல்லை. அதுவும் அன்றிச் சில கொலைக் குறிகளையும் அங்கு வைத்திருக்கக் கண்டனர். போஜன பதார்த்தங்களால் நிறைந்த பரிகலங்கள் தூறும் ஒவ்வொன்றுக்கும் எதிராக தனித்தனி ஒவ்வொரு விளக்கும் காணப்பட்டன. இவற்றைக் கண்டபோது, அவர்க்குண்டாகிய சங்கடம் சொல்லி முடியுமா? கண்களினின்றும் கண்ணீர் ஒழுகப் பவ்வாறு பிரலாபித்து, ஒருவரை யொருவர் சோகத்தோடு தழுவிக்கொண்டு, “ஐயோ! நம்மைக் கொடிய மந்திரிகளும் மன்னர்களுங்கூடி இவ்வாறு மோசம் செய்தார்களே! அவர்கள் இவ்விதக்கொடுமை புரிவதற்கு யாம் அவர்க்குச் செய்த பிழைகள் ஒன்றையுங்காணோமே. நமது பாடுண்டு பரப்புண்டு என்று நம்முடைய காலங்களெல்லாம் முயன்றிருந்தோமே யன்றி, நாம் ஒரு வன்புக்கும் போக

வில்லையே. நிலவறையின் உள்ளே மந்திர மண்டபம் நிரூமித்ததும், கொடியவர்கள் ஆகிய அவர்களது மந்திரயோகங்களும், பின்பு நம் மோடு சேவகன் வந்து கூறியது, இவையாவும் நம்மைச் சதிசெய்யச் செய்த சர்ப்பனைகள் என்று அறிந்தோமில்லையே. இவர்களுக்கு நம் பாலன்பில்லாவிடின், இவ்வாறு மோசடியாகக் கொல்லும் வேண்டுமோ? என்று பலவாறு சொல்லி வருத்தியாகாலத்து, முராசதன் அவரைப் பார்த்துச் சொல்லுகின்றான். “என்ன ருமை மைந்தர்காள், நாமில்வாறு அதைரியப் பட்டு மயங்குவதிற் பயனில்லை. தைரியத்தை மேற்கொண்டு மேலாற்செய்வதை ஆலோசித் தல்வேண்டும்” என்று, பின்பு சிறிது ஆலோசித்து மக்களை நோக்கிப் பின்னும் சொல்லுகின்றான். “இதில் நின்று தப்பி வெளிப்படுதற்கு மார்க்கம் யாதுங்காணும். ஆயினும், தெய்வ இச்சை இன்னதென்று யாம் சொல்லப்போகா தாதலினாலே, யான் சொல்லும் மொழியை நீங்கள் மனமொப்பிக்கேட்கவேண்டும். இப்போஜன பதார்த்தங்களை ஒன்றாகத் திரட்டி ஒரு பாத்திரத்தில் வைத்துப் பத்திரப்படுத்தித், தீபங்களையும் ஒன்றுதவிர மற்றெல்லாவற்றையும் நிறுத்திவிட்டு, நம்மில் ஒருவன் மாத்திரம் உயிர்தரித்திருத்தல் வேண்டும். நூறுபேர்களுக்கும் ஏற்படுத்தியுள்ள உணவுகள் அவ்வொருவன் உண்டு ஒடுங்கு முன்னமே தெய்வவசத்தால் இக்குகையினின்றும் வெளிப்படுதற்கு ஓர் மார்க்கம் உண்டாயின், அவன் சத்துருவாக்கத்தை நாசம்செய்யப் பிரயத்தினம் செய்தல்வேண்டும்” என்றான். இவ்வாறு கூறிய பிதாவின் வார்த்தைகளைக் கேட்டபோது, அவர்களில் ஒவ்வொருவனும் தனது சகோதரர்களும் தந்தையும் ஒவ்வொருவராய் மரித்தல்கண்டு வருந்துயரங்களைச் சகித்திருப்பதற்கும் தெய்வகதியா வெளிப்பட்டமாத் திரத்தில் தந்தைகூறிய பிரதிக்கிரியை செய்தற்கும் சக்தியில்லாதவனாய் ஒன்றும் உரையாடாமல் இருந்தான். அப்போது அனைவர்க்கும் தம்பியாகிய சந்திரகுப்தனைத் தந்தை தூக்கத்

தோடு நோக்கலும், அவன் தைரியம் வாறு சொல்லினன் “எந்தாய்! உமக்கில் ஏதும் விசனம் வேண்டாம். நீர் வியவாறு யான் செய்வன். இதில் யாசயமில்லை. ஜீவனோடு இக்குகையில் வெளிப்படுவதற்கு ஒருமார்க்கம் உயின் பிரதிக்கிரியையும் துணிந்து செய் அன்றியும் இந்த இராஜயத்தையும் புகையினின்று பறித்துப் பரிபாலித்திருப்பன்றான். இவ்வாறு சந்திரகுப்தன் மாற்றங்களைக்கேட்டுத் தந்தையும் தமாமாரும் சந்துஷ்டியடைந்து, அவனை எவ்விதக் காடமாய்த் தழுவிக்கொண்டு, தமது கரால் அவன் முடியில் அபிஷேகஞ்செய்து, னுக்கு அனேக ஆசிமொழிகளையும் செய்து கள். “மைத்த, நீ நெடுங்காலம் சிரஞ்சீவாழ்ந்திருப்பாயாக. சத்துருக்களை வெள்ளுவாயாக; உனக்கு விசேஷபடைத் தில்லாவிடனும் சத்துருவாக்கங்களை நீ செய்வாய் என்பதிற் சந்தேகமில்லை” என்றார். சந்திரகுப்தனும் அவ்வாறே தைதைக் கைக்கொண்டு அக்குகையில் னைருந்த உணவுகளை உண்டு அதில் இருக்காலையில் மற்றவர்கள் யாவரும் சிலநாள்களே லாம் உணவில்லாமையினாலே உயிரிழந்த மௌரியனை இவ்வாறு மைந்தர்களோடு மோசடியாகக் கொடுமையிற் கொலை விருத்தாந்தத்தைக் கேட்டு நாட்டில் உவர்களுள்ளோரும் மனம்வருந்தி இராஜா னாலே அதை வெளியிடுதற்கு அஞ்சியு னார். நந்தராஜாக்களைத் தவிர மற்றொருவரும் மௌரிய வமிசத்தை நாசம் செய்ததில் உள்ளளவேனும் மகிழ்ச்சியுண்டானதில்லை.

இவ்வாறு மூன்றுமாதங்கள் ஆனபின்பு கதேசாதிபதியால் அனுப்பப்பட்ட சில தூதர்கள் கூட்டிலடைத்த சிங்கம் ஒன்றை எடுத்துக்கொண்டு நந்தராஜாக்களுக்கு முன்பே வந்து, “ஏ அரசர்காள் நாங்கள் வங்கதேசாதிபதியால் அனுப்பப்பட்டு வந்தவர்கள். இகூட்டில் உள்ள சிங்கத்தைக் கூட்டை உடை

வெளியே எடுக்கவேண்டும். இதைச் சுவல்வர்கள் இந்த ராஜசபையில் இருக்கக் களா என்று அறியும்படி விடுத்திருக்கின்றனர் என்றனர். அரசர்கள் மந்திரிகளோடு நெடுநேரம் ஆலோசித்தும் அது முடிவாகப் போனபோது அம்மந்திரிகளிலொருவனுடைய சிகன் என்பவன் அரசரை நோக்கி “நீ வேளையில் சந்திரகுப்தன் மாத்திரம் தானியின் இக்காரியம் எவ்வளவு கலப்பு முடிந்திருக்கும்! அவன் சிற்ப சாஸ்திரம் நம் கரைகண்டவன். இதற்கு யாதேனும் பாயம் நிச்சயம் செய்திருப்பான். இப்போது எண்ணி என்னடான்” என்றனன். பாது அரசர்கள் ஆற்றுகிறபோதெல்லாம் பிடித்துக்கொள்வா னென்ப முறையிலேயே உயிரோடிருந்தாலும் இருக்கலாமென்று நினைத்து, அக்குகாமுகத்தைத் திறந்து உள்ளே பார்த்தனர். சந்திரகுப்தன் உயிரோடு பிணம் மிகமெலிந்து தோலும் எலும்பு மெலிந்தோற்றினன். அவனைக்கண்டதும் அரசர்கள் சந்தோஷமடைந்து, “ஓ மைந்த உன் துன்பங்களுக்கு யாதும் பகையில்லை நீ இனி வெளியேவருக” என்றனர். சந்திரகுப்தனுக்குக் கடைசியில் மது பிராணனைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவும் பழிக்குப்பழிவாங்கவும் வழி செய்தே யென்று உள்ளுள்ளே சந்தோஷமேற்பிணம் மேலுக்கு இஷ்டமில்லாதவன்போல அரசர்களைக் கோபத்தோடு நோக்கி, “என் துமைத் தந்தையையும் அண்ணன்மாரையும் இழந்து எனக்கினி உயிர்பெற்றிருப்பதில் என்னபயன்.” அவர்களோடு இக்குகைக்குள் வங்கன் சர்ப்பணையில் வந்ததுபோல அவர்களோடு என் பிராணனையும் விட்டுவிடுகின்றேன். அவர்களைப் பட்டினியிட்டுக் கொடுமையாகக் கான்ற பாவிகள் நீங்கள் என்னையும் வெட்டுகொன்றுவிடுங்கள் எனக்கு வாழ்நாள் உறுதிக்கு” என்றனன். அரசர்கள் பலவாறு யந்து சொல்லியும் கேளாததனால் சாட்சியாத் தாங்கள் மௌரியனிடத்துக் கவர்ந்து

கொண்ட திரவியங்கள்யாவும் அவன் முன் கொண்டுவந்து வைத்து, “நீ எங்களிடத்தில் வைத்த கோபத்தை மாற்றவேண்டும். இனிமேல் உனக்கும் எமக்கும் பகையில்லை. எப்படியாவது நீ வெளியேவந்து எங்களுக்கு நேர்ந்த இடுக்கண்ணைத் தீர்க்கவேண்டும்” என்றனர். அவனும் ஆயினவன்போலச் சமாதானப்பட்டு வெளியே வந்தனன்.

பின்பு அரசர்கள் சந்திரகுப்தனுக்கு வங்க தேசாதிபதி யனுப்பிய சிங்கக் கூட்டைக் காட்டி அதன்வரலாற்றையும் சொல்ல அவன் அதிசயமுற்றுப் புன்சிரிப்போடே இவ்வாறு ஆலோசிக்கலாயினன். இச்சிங்கம் உண்மையான சிங்கமேயாயின் இக்கூட்டைப் பிரிக்காமல் வெளிப்படுத்துதல் அசாத்தியம். அதனின் இதில் ஏதோ குதொன்றிருக்கின்றது. சிங்கத்தின் சேஷடைகளைப் பார்த்தால் சுபாவமாகத் தோற்றவில்லை. ஏதோ யந்திரத்தினால் இயங்குவதுபோலுள்ளது. அன்றியும் இச்சிங்கத்தின் வர்ணம் ரோமம் முதலானவற்றை உற்று நோக்கும்போது இது உயிருள்ள உண்மைச் சிங்கமாகத்தோற்றவில்லை. சிற்பிகளால்செய்யப்பட்டதுபோலுள்ளது. இது ஒருவேளை மெழுகினாலே அமைக்கப்பட்டிருப்பினும் ஆகும்” என்று ஊகித்துப் பின்பு யாவரும் கண்டு அதிசயிக்கும்படிச் கூட்டை உயர்த்த தோரிடத்தில் வைக்கச்செய்து இருப்புக்கம்பியைப் பழுக்கக்காய்ச்சிக் கழிகளினிடையே கூட்டிற்செலுத்திச் சிங்கத்தின் உடம்பில் வைத்தமாத்திரத்தில் அது அவ்வளவும் உருகியோடியது. அதைக்கண்டு அரசர்முதலானோர் அனைவரும் கைகொட்டிச் சிரித்தார்கள். மந்திரிகளும் ஜனங்களும் சந்திரகுப்தன் யுக்திபுத்தியை மெய்ச்சி அவனை வெகுமானித்தார்கள். வங்கதேசாதிபதியின் தூதர்களும் அரசர்களால் வேண்டிய வரிசைகளைப்பெற்றுத் தம்முருக்குச்சென்று தம்மரசனோடு நடந்த விருத்தாந்தங்களைச் சவிஸ்தாரமாகக்கூறினார்கள்.

பின்பு சந்திரகுப்தனைக்கொண்டு தந்தைக்கும் தமையன்களுக்கும் உரிய கடன்களைச்

செய்வித்து, ராக்ஷசனும் அரசர்களுமாக ஆலோசித்து இவ்விதமான உபாயங்கள் வேண்டிவந்த காலத்தில் சந்திரகுப்தன் நமக்கு மிக்க சாதகமாவாதுவின் இவனை நாம் பரிபாலித்தல் கடன். ஆயினும் இவனை அசுவமுதலிய சேனைகளுக்கு அதிபதியாக நியமிக்கின் தீங்குண்டாகும். யாதொரு உத்யோகமும் கொடாவிடும் நன்றியிராது. ஆதலின் இவனை அரண்மனையில் போஜனத்துக்குவரும் பிராமணர்களில் அக்கிரபோஜனத்துக்கு யோக்கியமானவர்களைத் தெரிந்தனுப்பும் உத்யோகத்தில் வைப்பதே நலம்” என்று தீர்மானித்து அவ்வாறே செய்தனர். சந்திரகுப்தனும் அவ்வேலையில் இருந்துகொண்டு தந்தையையும் தமயன்களையும் நினைந்துநினைந்து வருந்தி நமக்குப் பழிவாங்க எப்போது சமயம்வாய்க்குமென்று கருதி தினந்தோறும் வருகின்ற அந்தணர்களில் புத்திசாலியாயுள்ளவர்களோடு சினேகம்செய்து சக்தியினால் சாதிக்கமுடியாததொன்றை புத்தியினால் அடையலாமென்றெண்ணியிருந்தான்.

தாத்தா.—சந்திரகுப்தன் தாழ்வில்லையே; வெகு புத்திசாலியாயிருக்கின்றானே. அவனுக்குத்தோன்றிய இந்தச் சுருவு வேறொருவருக்கும் தோன்றாதது என்ன ஆச்சரியம். நிற்க, இப்பொய்ச்சிங்கத்தை அனுப்பின வங்கதேசாதிபதியின் உத்தேசமென்ன?

ருக்மணி.—சக்தியிலும் புத்தியே விசேஷம் சக்தியினால் வெல்லக்கூடாததொன்றைப் புத்தியினால் வெல்லக்கூடாமாதலின் ஒரு தேசத்தரசர் இன்னொரு தேசத்தரசரை வெல்லக்கருதின் அவ்வரசனிடத்தில் புத்திசாலிகள் எவரேனும் உள்ளாரோ என்று தெரிந்துகொள்ள இவ்வாறுசெய்வதுவழக்கம். இராயர் அப்பாஜி கதையில் நீர் கேட்டதில்லையா? ஓர் அரசன் இராயரிடத்தில் குடப்பூசனிக் காயும் னடைக்கரைப்பாத்தியும் கேட்டது பினதும் அதற்கு அப்பாஜிசெய்த யுக்தி

யும். இதுபோலவே அரசர்கள் திரிகள்முதலான உத்யோகஸ்தர் குள்ளே புத்திசாலிகளைக் கொள்ளவேண்டுமானாலும் அநேகனைச் செய்வதுண்டு.

சிவகாமி.—ஆமாம் நீ எனக்கு இவ்விவ் ஒருகதை சொல்லியிருக்கிறாய்மிருக்கிறது. தாத்தா கேட்கப்பட்டால் சொல்லுகிறேன்.

தாத்தா.—எங்கே சொல்லு கேட்போமா

சிவ.—சொல்லுகிறேன்கேளும். பாரசீகத்திலே முன்னொரு காலத்தில் அரசன் தன் சேனைகளுக்கு அதிபதியமிக்க வண்டிவந்தபோது தனிகளின் யுக்திவிசேஷத்தைத் தெரிந்துகொள்ளும்பொருட்டு ஒரு உபாயத்தான். அதாவது பெரியதோர் இரகசம்பளத்தைவிரித்து அதன் நடுவிலு பொற்றட்டில் இனிய பழவர்க்கைவைத்துத் தன் உத்தியோகஸ்தரையழைத்து யாவர் இப்பொற்றட்டில் உபழங்களைக் கம்பளத்தில் காலடிவைத்தால் கையைநீட்டி எடுக்கின்றார்களே அவர்க்கே இப்போது காலியாயிருக்கிற “சேனாபதிவேலையைக் கொடுப்பது” என்றன். இதைக்கேட்டு உத்யோகஸ்தரெல்லாம் ஒன்றும் தோன்றாமல் விழிநிற்க அவர்கள் எல்லாரினும் குள்ளன ஒருவன் எழுந்து அரசனைநோக்கி அக்காயம் நான் செய்வேன் என்றான். அக்கேட்டு மற்றவர்கள் மகாநீட்டையாவர்களெல்லாம். தங்கள் உடம்பையும்கையையும் தொற்குபோல ஆனமட்டுநீட்டியும் எட்டாதது இக்குள்ளனுக்கே எட்டப்போகிறதென்று நகைக்க, அவரை அதை யொன்றையும் பாராட்டாமல் அரசன் உத்தரவை வேண்டினின்றான். அரசனும் அப்படியே ஆகுக என்னும் அவன்மெல்ல அக்கம்பளத்தன்னை

ல் உட்கார்ந்து அதனை சாவதானமாகச்
நுட்டிக்கொண்டுசென்று பழங்களைக்
ட்டினதும் கையாலெடுத்து அரசன்
ன்னே வைத்தனன். அரசனும் அவன்
ந்திக்கு மகிழ்ந்து அவ்வேலையை அவ
க்குக் கொடுத்தனன். அவனும் அவ
யலையில் அரசன் எண்ணியபடியே
க்க சாமர்த்தியமாகத் தன் கடைமை
னைப் பார்த்துவந்தனன்.

—அவன் செய்த யுக்தியும் நன்றாயிருக்
றது. ஆயினும், இச்சொற்ப யுக்திகள்
று க்குத்தோற்றத்து ஆச்சரியமே.

எதுவும் செய்துகாட்டினபின்பு சொற்ப
ாகவே தோன்றும். முதலில் செய்கிற
யனே புத்திமான். கொலம்பஸ் என்று
ரு பெரியவர் நூதனமாக அமெரிக்கா
ண்டத்தைக் கண்டுபிடித்தபோது மற்ற
ர்களெல்லாம் பொழுமை கொண்டு,
“இவர் என்ன அவ்வளவு அசாதாரண
மான பெரிய காரியத்தைச் செய்துவிட்
டார்? இக்காரியம் எம்மில் ஒவ்வொரு
வரும் செய்யக்கூடியதே” யென்றனர்.
அப்போது கொலம்பஸ் அவர்களை ஓரிடத்
தில்கூட்டி அவர்களை நோக்கி, “போகி
றது, நானிப்போது சொற்ப விஷயம்
ஒன்றுசொல்லுகிறேன்; இதை நீர் செய்
வீர்களாயின் நீங்கள் கெட்டிக்காரர்கள்
தான் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன்” என்று
ஒரு கோழிமுட்டையைக்காட்டி அதை
விழுத்துவிடாமல் ஒருபுறமாய் கிற்கும்படி
நிறுத்த வேண்டினார். அது ஒருவராலும்
இயலாமற்போகவே உடனே தாமதை
எடுத்து ஒருபக்கத்தை நறுக்கென்று
உடைத்து அப்பக்கமாக மேசையின்
பேரில் நிறுத்திவைத்தனர். அதுகண்டு
மற்றவர்கள் இதுதானா, இது நான் செய்ய
மாட்டேனா, நான் செய்யமாட்டேனா?”
என்ன, அதற்கவர் “எல்லாம் செய்து
காட்டினபின் செய்வீர்கள்தான். இச்

சொற்பகாரியங்கூட முதலில் உங்களில்
ஒருவருக்கேனும் செய்ய வகை தோற்ற
வில்லையே. வேறே பெரிய காரியங்களை
நீங்கள் செய்வதெப்படி” என்று அவர்
கள் வெட்கித் தலைதூறியும்படி விடை
பகர்ந்தனர். ஆதலின், செய்தபின் செய்
வது என்ன ஆச்சரியம்? முதல் முதல்
செய்பவனே சமர்த்தன். மேலேவாசி
சிவகாமி.

இரண்டாம்பாதம்.

நவநந்தனர்வதம்.

இவ்வாறு சந்திரகுப்தன் அக்கிரபோஜனத்
துக்குப் பிராமணர்களை அழைத்துவரும்வேலை
யில் இருந்துவருகையில், ஒருநாள் பிராமணன்
வெகு கோபமாக வழியிலிருந்த அறுகங்கட்
டையை வேருடன்பறித்து நெருப்பிலிட்டுக்
கொளுத்தி அச்சாம்பலை நீரிற்சுலக்கி உட்
கொண்டதனைக்கண்டு, ஆச்சரியமுற்று அவ்
வேதியன் சமீபத்திற்சென்று கைகூப்பித்
தொழுது, “ஐய, இவ்வளவு கோபமாக இவ்
வறுகங்கட்டையைத் தண்டிக்க அதென்ன
அபராதம்செய்தது?” என்ன, “இவ்வறுகங்
கட்டை நான் வரும்போது என்காலில்தடுக்கி
அதனால் நான் கீழேவிழு நேரிட்டதனால்
எனக்குப் பகையாயிற்று. சத்துருக்களைச்
சேஷம்வைக்காமல் களையவேண்டுமென்று
சாஸ்திரம் இருப்பதாலே, இதை வேருடன்
பிடிங்கிச் சாம்பலாய்ச்சுட்டுக் கரைத்தா
லொழிய என் கோபம் நீங்காததலின் அவ்
வாறுசெய்தேன் என்றனன். அதுகேட்டுச்
சந்திரகுப்தன் இப்போது உமக்குப் பகையா
னது ஓர் அறுகங்கட்டையாதலினாலே அதனை
இவ்வாறு சுட்டுக்குடித்தீர். அரசர்கள்போ
லும் வலியுடையோர்கள் உமக்கோர் பிழை
இழைப்பாராயின் நீர் என்ன செய்வீர்? உம்மா
லவரை எதிர்க்கமுடியுமா?” என்றனன். அப்
போது வேதியன், புன்சிரிப்போடும் அவனை

கோக்கி “நீ சிறுவன், உனக்கென்ன தெரியும் என்னுடைய குணங்களும் புத்திவிளாசமும்? அரசர்களுக்குரதகஜதுரகபதாதிகளாகிய நால்வகைச் சேனைகளும், அநேக புத்தியில்வல்ல மந்திரிமார்களும், தெய்வாதுகூலமும் யாவும், ஒருங்கேயிருப்பினும் என்புத்திக்கு முன்னே அவை யாதுபயன்படும்? என் புத்தியினால் வெல்லமுடியாதது உலகில் ஒன்றும் இல்லை” என்றான். அதுகேட்டுச் சந்திரகுப்தன் மிக்க வணக்கத்தோடு “ஐய, தேவரீர் வரலாற்றை எனக்கு எடுத்துரைக்கவேண்டுமே” என்ன, வேதியன் தன் பெயர் சாணக்கியன் என்றும், தனக்கு அப்பெயர் தவிரக் கௌடில்யன், விஷ்ணுதீபன் என்றுவேறிவரண்டு பெயர்களும் உண்டென்றும், தான் அங்கு அரண்மனையில் அக்ரபோஜனம் செய்யக்கருதி வந்தவனென்றும் தன் விருத்தார்தங்கனையெல்லாம் சவிஸ் தாரமாகச்சொல்லினான். சந்திரகுப்தனும் அவ்வேதியனுக்குத் தன் விருத்தார்தங்களையும் தனக்கும் அரசருக்குமுள்ள பகையையும் தெரிபுச்சொல்லி அவனோடு மிக்க அன்பும் உறவுப்பாராட்டிக் கூட்டிக்கொண்டுசென்று ஸ்நானுதிகள் செய்வித்து அரண்மனையில் போஜனசாலையில் கூட்டிக்கொண்டு போய் விட்டு அவனிடம்விடைபெற்றுக்கொண்டு தன் லிருப்பிடம் சென்றான். போகும்போது சந்திரகுப்தன் இத்தனைநாள் காத்திருத்தற்குத் தக்க பலன் கிடைத்தது. இந்தப் பிராமணனுடைய கோபத்துக்கும் அரசர்களின் அகங்காரத்துக்கும் எள்ளளவும் பொருந்தாததலின், இவனுக்கும் அரசர்களுக்கும் அவசியம் மற்சாமுண்டாகும். இவனுடைய துணையைக் கொண்டு நான் பிரதிக்கிரியைசெய்து “பகை தீர்த்துக்கொள்ளுவேன்” என்று தனக்குத் தானே சொல்லிச் சந்தோஷித்தான்.

இங்கு சாணக்கியன் போசன சாலையுட்புகுந்து பார்த்தபோது அங்கு கிழக்கு முகமாக வாய்பாக ஒன்பதுபொற்றளிகைகளும் அவற்றிற்குத் தீர்முகமாக ஒரு பொற்றளிகையும், அபயதவிர வேறே ஆயிரம் வெள்ளித்தளிகை

யும் வைத்திருக்கக்கண்டு, பாசகர்களைப் போல “இப்பொற்றளிகைகள் யாவர்க்கு வைக்கின்றன என்று” கேட்டான். அதற்குக் கர்கள், கிழக்கு முகமாயுள்ள ஒன்பதுகளும் அரசர்கள் ஒன்பதின்மருக்கு பெரிதாவற்றைத் தீர்முகமாயுள்ளது அக்ரபோஜனுக்கு நியமிக்கப்பட்ட பிராமணனுக்கென்றவை மற்றப் பிராமணர்களுக்குக் கூறினார்கள். அது கேட்டுச் சாணக்கியன் இங்குவந்து கூடியிருக்கும் பிராமணிகளில் என்னிலும் முந்தினவர் யாவருள் எனக்கே இவ்வக்ரபோசனம் உரியது சொல்லி அவ்வக்ரபோசனத்தில் போய் உட்கார்ந்தான். அரசர்கள் ஒன்பதின்மரும் ஸ்தலம் செய்துகொண்டு போஜனத்துக்கு சேர்த்தபோது அங்கு அக்கிராசனத்தில் திருக்கும்விப்பிரஜைகோக்கிக்கோபம் கொண்டு “இன்னம் மீசைகூட முனையாதா” இவ்வே அக்கிராசனத்தில் அமர்ந்திருப்பெறுபவன். இவனை யாவர் இதன்மேல் கச்செய்தது? இந்தத்திருட்டுக்குரங்கை இதெறிந்து அடித்து வெளியே தள்ளுதற்கு வரும் இவ்லாமற்போயினாரோ? எம் சோழியுண்பவர் எல்லாரும் எங்கு சென்றார்கள் என்று கூறினார்கள். அதுகேட்டுச் சாணக்கியன், ரொத்திராகாரமாகக் கோபம் கொண்டு “என் குரங்கானாலும் ஆகின்றேன். கள் ஆனாலும் ஆகின்றேன். இங்கு வந்திருக்க வேதியர்களில் என்னிலும் தெரிந்தவன் யான் உளானயின் எழுந்த வருக. நாலுவே ஆறு சாஸ்திரங்களில் என்னை வந்து பரிசு வல்லவர் வந்து பரிசைச் செய்க. எனக்கு மிஞ்சினவன் ஒருவன் உளானயின் இவ்வக்ரபோசனத்தைவிட்டு எழுந்திருப்பேனே யன் கர்வபுஞ்சர்களாகிய உங்களுடைய அட்ட சங்களுக்குப் பய்ந்து உமது கொடுஞ் செய்களைக்கேட்டு இங்குவேனோ?” என்றான். இவ்வாறு சாணக்கியன் ரோஷம் பொங்கிய யம்கேட்டபோது ராஜசேவகர்கள் அவனை முடிபிடித்துக் கரகர வென்றிழுத்து கொண்டு

அடித்துதைத்துப் போஜன சாலையி
ம் வெளியே தள்ளி, வயதில் முதிர்ந்த
ரு வேதியனை அக்ராசனத்தில் இருக்
ருந்தனர்.

சாணக்கியனுக்கு அப்போதுண்டாகிய கோ
சத்தை யாவர் கூறவில்லவர்? ஏதாக்கும்
ஓர் அறுகங் கட்டை காலித்தடுக்கியது
அதனை வேரோடு பிடுங்கி நெருப்பிற்
பாசாம்பலாக்கி உண்ணீரிற் கலக்கிக்கு
வங்கை தீர்த்துக்கொண்ட மகா ரோஷ
யானவன் இப்போது இவ்வளவு கொடு
மையாக அரசர்களால் மூடிரம் பெயர்கள்
பெற மகா சபையில் அவமதிப்புண்டது
யுடையது. ரோஷமாய் அக்ரிஜவாலை
தடுக்கப்பட்டு அவன் அப்போது கொடு
மையாகிய சிலபிரதிக்ஞைகளைச் செய்துகொண்
ன். ஆ. ஆ. மகா அக்ரகணயனுள்ள என்னை
யும் காரணமில்லாமல் இவ்வாறு அக்ரஸ்தா
கொடர்மல் அவமதித்து அந்த ஸ்தானத்
தேவரெருவனுக்குக்கொடுத்துச் செய்த
கத்துக்கு மாறாக நான் உங்கள் ஒன்பது
வாயும் வெட்டிக்கொண்டு ஓர் சூத்திரனை
நாட்டுக்கு அரசனாகச் செய்யாவிடில் இந்த
பிழந்துபோன முடியை முடிந்து கொள்
னோ? ஒக்ஷத்திரியாதமர்களே, அற்ப புத்தி
மைய அறிவில்லாத மூடர்களை இக்காரியம்
குறாட்சென்று செய்வேனென்றும் நீங்கள்
எண்ணவேண்டாம். அதி சக்கிரத்திற்றினே
யித்து முடிக்கின்றேன் என்று கோமாதிய
பிரதிக்ஞையைச் செய்து போயினான். அப்
போது அச்சபையின் கண்ணுள்ள ஜனங்க
ளல்லாம், ஒன்றும் உரையிடாமல் துணுக்குற்
ருந்தனர். அரசர்களோவென்னில் பசித்
தழலால் வெதுப்புண்டு வெறிபிடித்துக் கூறிய
புகுனி மாற்றங்களையென்றி இவன் என்ன
உமைச் செய்யப்போவது, என்று பரஸ்பரம்
சால்லி அவனை இகழ்ந்திருந்தனர். சாணக்
யன் பின்பு சந்திரகுப்தன் கேட்டுக்கொண்ட
வாறே அவன் அகத்துக்குச் சென்று அவனை
நோக்கி, “நண்பனே நீயே யினி இவ்விராஜ்யத்

துக்கு ராஜாவானாய் என்றறிந்துகொள். நானே
உனக்கு மந்திரி” என்றனன். அதுகேட்டுச் சந்
திரகுப்தன் “ஐயா தாங்கள் கூறிய மாற்றங்
கள் ஒன்றும் எனக்குப் புலப்படவில்லையே.
நான் அரசனாவது தாங்கள் மந்திரியாவது இப்
பட்டங்கள் நமக்கு யாவர் தருவது விளங்கச்
சொல்லவேண்டும்” எனன, சாணக்கியனும்
தன்னை அரசர்கள் அவமதித்ததும் தானதற்
குச்செய்த பிரதிக்ஞையும் ஆக நடந்த விவரங்
களையாவும் விளங்கக்கூறினன். சந்திரகுப்தன்
அதுகேட்டு விஷயங்களையாவும் தான் கருதியது
போலவே முடிந்தது கண்டு மிக்கவும் மனம்
கிழ்ந்து அந்தக்ஷணமே அவ்வந்தனைனைத் தனக்
குக் குருவாகக் கொண்டு அவனோடு சக்கியம்
செய்து கொண்டனன். சாணக்கியன் பின்பு
ஆகவேண்டிய காரியங்களில் சிற்சிலவற்றை
நியோகித்துவிட்டு அவனிடம் விடைபெற்
றுக்கொண்டு தன்னிருப்பிடம் போயினன்.
இவ்வாறிவர் இருவரும் செய்துகொண்ட சக்
கியமும் நிறைவேற்ற மேற்கொண்ட காரியங்
களும் ஒருவரும் அறிந்ததில்லை.

தாத்தா.—சாணக்கியனை அரசர்கள் செய்த
அவமதிப்பு பொறுக்கத் தக்கதன்றுதான்.
என்ன எவ்வளவு பிரம்மன்யம் அடங்
கிய ராஜசபை. போஜன காலத்தில் இவ்
விதமாக அவனை இழுத்தடித்து இம்சை
செய்து அவமதித்தது மிக்க அநீதமும்
ஆகும். வயதில் முதிர்ச்சி யில்லாவிடி
னென்ன, பெருமையும் சிறுமையும் வய
சினாலோ மதிக்கத் தக்கவை, “உருவு
கண்டெள்ளாமை வேண்டும் உயர்பெருந்
தோர்க்கு அச்சாணி யன்னுருடைத்து”
என ஞானசிகாமணியாகிய பொய்யா
மொழியார் புகன்றதில்லையோ. அவன்
கேட்டுக்கொண்டபடி அவனை யாவராயி
னும் நாலு கேள்விகேட்டு மடக்கினாலும்
ஒப்புக்கொள்ளலாம். ஒன்றும்இல்லையே.
கேவலம் பலாத்காரத்தினர் செய்ததே
யன்றோ?

ருக்மணி.—ஆமாம் அரசர்கள் செய்தது அக் கிரமமும் அந்தமுமான காரியமே என்பதிற்பதில்லை. பிராமணர்களுக்கு முன்கோபமும் பின்புத்தியும் என்பார்கள். இங்கு ஷத்திரியர்களுக்கே அக்குற்றங்கள் மிகுந்திருந்தன. ஏறத்தாழ இருந்த போதிலும்கூடச் சாப்பாட்டை ஒட்டிவிட்டுப் பின்பு பார்த்துக்கொள்ளலாமென்றிருக்கவேண்டியது. அப்படிச் செய்யாமல் அவனை அவமதித்துத் தள்ளியது அக்ரமமென்றே யாவரும் ஒப்புவார்கள்.

சிவகாமி.—சாணக்யனுக்குப் பூணல் கூடப் போடவில்லையோ என்னவோ. பூணல் தான் போட்டிருந்தாலும் மீசி முளைக்காத பையனென்று சொல்லி யிருப்பதினாலே அவன் அவ்வளவு அங்கமாக அநேக வயோதிகர்களா யிருப்பவர்களைத் தள்ளி அக்ராசனத்தில் இருந்தது தான் ஒப்புத்தக்கதோ? பிராமணனுக்கிருக்கிற அகத்தை வேறொருவருக்குக் கில்லையே.

தாயார்.—அப்படி யன்று. அரசனிடத்தில் சன்மானத்தைப் பெறவிரும்பி வருபவன் அறிவினால் மதிக்கப்படவேண்டுமேயன்றி வயதாலும் உருவத்தாலும் மதிக்கப்படக்கூடாது. வயதின் பெருமை பெருமையாவது அதனோடு அறிவும் ஒழுக்கமும் இருந்த காலத்தேயாகும். அல்லாவிடில் பெருமையாக மாட்டாது. அன்றியும் ராஜ சன்மானத்தைப் பெறவிரும்புகிறவன் வயதிற்கஞ்சிப் பின் வாங்கினால் அவன் கோரிவந்த சன்மானம் எவ்வாறு அவனுக்கு லபிக்கும்? எவ்வாறு அவனுக்கு அறிவும் வித்தையும் பயன்படும். எவ்வாறு அவன் பெருமை அடைவது? அக்ராசனம் வயதின் முதிர்ந்த தாத்தாவுக்கு என்று ஏற்படாதென்றே எண்ணுகிறேன். வித்வத்துடையவர்கள் அதனைப் பெறவிரும்புவது: அவர்களுக்கு அது சியாயமே.

தாத்தா.—போகிற காலத்துக்குத்தான் பிவேஷம். இவர்களுக்குப் போராத சகுதுகியதினாலே புத்திகெட்டுப் பற்றாது.

கப்பு.—சாணக்யன் அவ்வளவுகோராமதம் பண்ணினானே. முடிக்க வாயுண்டா? ௦

தாத்தா.—நீ பாராததிலே கேட்டதில் துரோணசாரி செய்த பிரதிக்கினை?

ருக்மணி.—பாராததான் பிரதிக்கைக் கசியம் ஆபிற்றே. அதில் பிரதிக்கை யாதவர் யாவர்? பஞ்சபாண்டவா துரோபதி கிருஷ்ணன் பாஞ்சாலன் ஸரன் பிஷ்மன் முதலான ஒவ்வொருவரையும் கோரமான பிரதிக்கைகளைச் செய்திருக்கிறார்கள். துரோணசாரியின் பிரதிக்கையையும் பெரிய பிரதிக்கையே அவன் அதை சாதித்துக்கொண்டது ஆச்சரியமே.

சிவகாமி.—அம்மா அந்த துரோணசாரியின் பிரதிக்கையை எடுத்துச் சொல்லவேண்டும். பாரதகதைகள் கேட்கக் கேட்டு அலுக்கிறதில்லை. தாத்தா நான் உமக்கு அரசன் செய்த தந்திரத்தைப்பற்றி ஒரு பார்க்கக்கதை சொன்னேனே. நீரிட்போது இந்தத் துரோணசாரியின் கதையைச் சொல்லக் கூடாதா?

தாத்தா.—கூடாமல் என்ன சொல்லுகின்றேன்கேள். துரோணசாரியாரென்பவர் பரததுவாஜ மஹா ரிஷிக்கு துரோணமும்பத்தில் அற்புதமாகப் பிறந்த புத்திரர். பாசராமருக்குச் சிஷ்யர். பாண்டவர்களுக்கும் துரியோதனதுதிபர்க்கும் படைக்கலங்களும் ஆணையேற்றம் குதிரை யேற்றங்களும் கற்பித்த வில்லாசிரியர். இவர் பால்யத்தில் யாகசேனனென்னும் ஒரு ராஜ குமாரனோடு கல்வி கற்றுக்கொண்டிருந்தார். அப்போது அந்த யாகசே

ரன் தான் ராஜ்யத்தைப் பெறப்போகும்
 ாலத்தில் அவருக்கு ராஜ்யத்தில் பாதி
 ரதோ காரணமாகப் பகிர்ந்து கொடுப்ப
 ாகச் சொல்லியிருந்தான். ஆயினும்
 ிப்பு அதைக்கொடாமல் மறுத்துவிட்
 ிரோ கோபித்து எனக்குரியபாதியை
 ிதல் நான் வாங்காமல் போனால்
 ன் ஆவேணே என்று சொல்லிக்
 ிங்க பத்துப் போய்விட்டனர். பின்பு
 சிறுதராஷ்டிரன் சபையை அடைந்து
 அவ்வரசன் புத்திரர்களுக்குக் குருவாக
 அமைந்து அவர்கள் அனைவரும் ஒருவர்க்
 ிவர்தோலவியில்லை யென்னும்படி
 ஆஸ்திர சஸ்திரவித்தைகளில் மகா வல்
 லவர் ஆனார்கள். ஆயினும் அவர்கள் எல்
 லோரிலும் அவருக்கு அதிப்பிரியமான
 சிஷ்யன் அருச்சுனன். கற்பித்த விஷ
 யங்களைக் கருத்தாகப் படிப்பவர்களைக்
 கண்டால் எவர்க்கும் சந்தோஷமும் பிரீ
 தியுமுண்டாது மல்லவா? அன்றியும் ஒரு
 நாள் துரோணசாரியாரை முதலை பிடித்
 துக்கொண்டது லேஷு கேட்டபோது
 துரியோதனன் முதலானோர்கள் வெறுங்
 கையோடு வேடிக்கை பார்ப்பவர்களைப்
 போக அருச்சுனன் வில்லும் அம்புமாக
 விரைந்தோடி அத்தமுதலையைக்கொன்று
 குருவின் பிராணனைக் காப்பாற்றினான்.
 அதனால் அவருக்கு அருச்சுனனிடத்தில்
 முன்னிலும் பன் மடங்கு பிரீதி யுண்டா
 பிற்று.

சீடர்களெல்லாம் கற்கவேண்டும் விஷயங்க
 ளல்லாம் செவ்வையாகக் கற்றுக்கொண்ட
 னுரோணசாரியார் அவர்களோடு தான்
 சம்பதுவந்த பிரதிக்கூையைச்சொல்லி அப்பிர
 திக்கூையை நிறைவேற்றவேண்டும். அதுதான்
 அவர்கள் அவருக்குக்கொடுக்கும் குருதகூரினை
 யன்று வேண்டிக்கொண்டனர். பாண்ட
 வர்களும் கௌரவர்களும் யாகசேனன்பேல்
 டையெடுத்துச் சென்றா யினும் துரியோத
 னன் அவ்வியாசகூனோடு போர் செய்யவாற்றா

மல் மீண்விட்டான். அருச்சுனன் பராக்
 கிரமமாகப் போர் செய்து யாகசேனனைச்
 செயித்து அவனைத் தேரில் கட்டி துரோண
 சாரியார் முன் கொண்டுவந்துவிட்டு அவரு
 டைய பிரதிக்கூையை நிறைவேற்றி அவரை
 அகமகிழ்வித்தான். துரோணசாரியார் தமக்
 குரிய பாதி ராஜ்யத்தைப் பெற்றுக்கொண்டு
 மறுபாதி யாகசேனனுக்கே கொடுத்தனுப்பி
 விட்டார்.

சிவகாம.—பலே துரோணசாரியார்! வெகு
 சாகசக்காரராயிருக்கிறாரே. இந்தச்
 சாணக்கியனும் அவருக்குச் சாகசத்தில்
 குறையமாட்டானென்றே தோன்று
 கிறது.

தாயார்.—சாகசம் இல்லாதவர்களுக்குப் பிர
 திக்கைகள் எவ்வாறு நிறைவேறும். காரி
 யங்கள் எப்படி சாதிக்கும். ரபோலியன்
 என்னொரு யுத்த வீரன் தன்னுடைய
 சௌரிய சாமர்த்தியத்தினாலே ஐரோப்
 பாகண்டம் முழுதும் நடுங்கும்படிச் செய்
 தவன். இவன் ஒருகாலத்தில் இத்தாலி
 தேசத்துக்குப் படையெடுக்கவந்தபோது
 வழியில் மலைகள் குறுக்கிட்டிருப்பதி
 னால் சேனைகள் செல்லுதற்கு மார்க்க
 மில்லை யென்று சேனுபதிகள் சொல்ல
 லுயின் மீட்வழிக்குத் தடையாக அம்மலை
 அங்கு இருக்கத் தேவையில்லை, அதனை
 அகற்றுங்கள் என்றான். இதன்பயனாக
 அம்மலையூடே, அதனைக்கடந்து செல்
 லும்படி ஒருமார்க்கம் அமைக்கப்பட்டது;
 அதுவே சாகசம்; பிடித்த காரியத்தைப்
 பின் வாங்காமல் நிறைவேற்றுவதே சாக
 சம். அக்காரியம் எவ்வளவுக் கெவ்
 வளவு அருமையானதோ அவ்வளவுக்
 கவ்வளவு சாகசமும்பெரிதாகும். சாணக்
 கியன் சாகசமும் தந்திரமும் பின்னால்
 தெரியும். இப்போது கதையை இத்
 துடன் நிறுத்துவோம்.

எஸ். முத்து ஐயர், பி. எ.

CONSOLATION.*

TO A FRIEND ON THE DEATH OF HIS WIFE.

பார்யாவியோகத்தினால் வருந்திய ஒரு நண்பர்க்குச்
சொல்லிய உபசாரம்.

1. முன்னரோர்பகல், ஒருவர்க்குத் தீக்கடன் முடிக்கத்
துன்னு போழ்தவண், குரவனார் சொற்றசொற்கேட்டு
மன்னவும் வியப்படைந்தனன் ;—“மகிழ்தும்யாம்” என்றலாற் ;
பின்னரோர்த்தனன் மற்றதன் பெற்றியைப்பெரிதே.
2. “அன்பர், வம்மினாமகிழுதும் ! அழற்றுமரணம்
துன்புசெய்திறலழித்ததாம் ; றுலங்கநாம் கேசித்
தின்புகூர்ந்தவர்க்கினியொரு துயரமும் கவலும்
வன்புமில்லையால் ; ஒழிந்தனர் மண்விடுத்தன்றே.
3. “என்றும் நீங்கலா வமைதியும், இன்பமும், அன்பும்,
நன்று வாய்ந்தனர் ; குறையிலைவில்வதொன்றவர்க்கே ;
துன்றிருள் செறிசமாதியும் அவர்கொளும் துகளில்
வென்றியான்மிகமிளிர்ந்தது ! விந்தையென்சொல்வேன் !”
4. இனையவாற்றினக் குரவனார் எழிலொடுமியைந்த
வியமோமோங் குரைத்தலும், விண்ணினின் நிழிந்து
கனியவந்தெனும் அமைதியொன்றெங்கன்பாற்கடுகி,
துனிகொணெஞ்சிடைத்துயரெலாந்துடைத்ததையன்றே.
5. அன்னகாலையினவ்விடத்தடைந்த வாறுதலைப்
பின்னர் பற்பல பொழுதினும் பிழையறப்பேணி
முன்னி யுள்ளனால் ; இன்று மென் முழுவலன்புடையாய்,
உன்னுவேனதை யுன்பொருட்டின்னமோர் காலே.

*CONSOLATION.

TO A FRIEND ON THE DEATH OF HIS WIFE.

Once at a funeral I heard, surprised,
The Minister, in tender, reverent tones
Which touched all hearts, say: Friends, let us rejoice!
Let us rejoice that death has lost its sting!
That one beloved is freed from care and pain,
Hath gained eternal peace, and joy, and love,
That e'en the grave is bright with victory!
And then a breath of that celestial peace
Seemed to descend and touch the audience
With an ineffable and holy calm.
Over and o'er again I have recalled
The consolation of that place and hour.

6. உண்மை; நீபுனக்குரியவர்யாரினும் உயர்ந்த
திண்மைசேர்தரும் அன்புடைச்செயிரில்காதலியாம்
பெண்மையிற்கனி பேதையையிழந்தனை; யெனினும்
எண்மையாலவட்கெய்தியதுபர்பெரும்பேறே.
7. இன்னலும், மனத்துயரமும், எய்ப்பொடுபனிப்பும்,
சொன்னயாவையும், கடத்தனள்; தூயவன் பதத்தை
மன்னியாங்கவன் அருள்தலைக்கொண்டிவண்மருவும்
பன்னரும் தமக்குறுபயன்பயந்திடப்பெற்றான்.
8. மற்றிவாசகம்வறிதிபான்புகன்றதென்றுன்னல்,
சொற்றதுள்ளதாற்றொல்பெருமறையினுமாங்கே;
பெற்றதோகைநின்மனத்துளுட்டணர்வளுட்டிற்றங்க
உற்றுரைப்பளாலுனக்குமோருறுதியாமொழியே.
9. தானடைந்தேதார்தகைமளிபெருமையும், திருவும்,
வானடைந்தேபரின்பமும், மற்றுநீதானும்,
ஊனடைந்தவிவ்வாழ்க்கையின் உறகினும், காணத்
தேனடைந்த தார்க்குழலவன் செப்புவளுனக்கே.
10. அங்கு நீவரும் வரவினைக்காணுமா அன்பால்
மங்கை முன்னெதிர்கோக்கினள் வையுள்; மற்றுத்
தங்கும் நாள் அவளின்மையானிருளு; தயங்கத்
துங்கவானிருந்துவகையினோக்கலாற்றுவங்கும்.
11. ஆதலாவினித்தளர்வெலாமொழிகுதி; அண்ணது
போதுமிப்பகல் நிசியிருன்போலினும், நானைப்
பேதுறல்தவிர்த்திடுமொருபெற்றிசேர்வானத்
திதிலாவொளிரைதரத்திகழ்த்திடுமென்றே.

S. M.

As I do now for thee, though thou hast lost
Thy best beloved of those most near and dear.
For she at last has triumphed over pain,
And grief, and weariness, and suffering,
And hath become, for so the Scriptures teach,
One of God's ministers to those who still
Have duties to perform which keep them here.
Still softly speaking to thy thought and heart,
She bids thee lift thine eyes and see the glow
Of the eternal life upon the hills.
She waits thee there, and thy remaining days
Shall not be darker for her absence here,
But brighter for her smile from paradise.

Be thus consoled, and though to-day be dark,
To-morrow will be filled with heavenly light.

CHARLES C. BONNEY.

ON THE ENGLISH LANGUAGE.

இங்கிலீஷ் பாஷாமகிமை.

தத்தம் பாஷையை விரந்து பூஷித்துக் கொள்ளுதல் ஓவ்வொருவருக்கும் இயற்கையாயினும், இங்கிலீஷ் பாஷையைப் பற்றி அடியிற் கூறிய விஷயங்கள் அநேகமாக ஒப்புக் கொள்ளத்தக்கவைகளே. மெக்காலே (Lord Macaulay) என்னும் அங்கிலேய பண்டிதர் ஒருவர் இப்பாஷையைக் குறித்துப் பின்வருமாறு கூறுகின்றனர்.

இப்பாஷை ஐரோப்பிய பாஷைகளுக்கெல்லாம் முதன்மையாக நிற்கின்றது. இது பூர்வீக கிரேக்கரிடத்திருந்து எம் பெற்றிருக்கும் அதிகரிஷ்டமான நூல்களுக்கும் பின்வாங்காத அநேக கற்பித காவியங்களால் கிரம்பியுள்ளது. எவ்வகையான வாக்காலங்களுக்கும் முதற்றமாகக் கொள்ளக்கூடிய வாக்காலங்களும் எவ்வளவோ இதில் இருக்கின்றன. சரித்திர நூல்களுக்கோ அளவிலை. இச்சரித்திர நூல்களைப்போல அவ்வளவு இனிமையாகவும் தெளிவாகவும் விரிவாகவும் கதைகளை எடுத்துச் சொல்லும் நூல்கள் வேறெந்தப் பாஷையிலும் இவற்றிற் சிறந்தவை இல்லை. அன்றி, இவைகள் நமக்குப் போதிக்கும் ராஜதர்மங்களையும் துறைத்தன ஒழங்குகளையும் ஆலோசிக்கின் இவற்றிற்குச் சமானமானவை கூட வேறெந்தப் பாஷையிலும் இல்லையென்று சொல்லத்தக்கது. இவையன்றி மனுஷ்ய ஸ்வபாவங்களையும் உலகவாழ்க்கையையும் உள்ளதை உள்ளதுபோல எடுத்துக்காட்டி உவப்பிக்கும் நாடக நூல்களும், வேதாந்தம், நீதி துறைத்தனம், சியாயம், வர்த்தகமுதலியவற்றைத் தீர்விசாரித்துச் சிறந்த கொள்கைகளைச் செவ்விர்திறெறிவிக்கும் பற்பல நூல்களும், இன்னம் நமது செல்வத்தைப் பேணிச் சுகங்களை விருத்திப்பண்ணி, புத்தியை விகசிச்செய்தற்குரிய பொருள்களின் குணகுணங்களையும் சத்திகளையும் பிரத்தியக்ஷமாகப் பரிசோதித் தறியும் ஒவ்வொரு துறை சான்றிசம்பந்தமாகவும் உண்

மையான விஷயங்களைப் பூர்ணமாகப்பேரும் அநேக நூல்களும் கணக்கில்லாமல் பாஷையில் இருக்கின்றன.

எவர்கள் இந்த பாஷையைக் கற்றிருந்தாலோ அவர்களுக்கு எத்தேயத்திலுதப்பாஷையிலும் புத்தியில் வல்லவர்களுமகான்களால் நூறுதலைமுறையாக வுதேடிச் சேர்த்து வைக்கப்பட்ட அருமை விதவத் பொக்கிஷமானத்தையும் பெருகரித்தல்கூடும். இன்றைத்தேதியில் பாஷையில் உள்ள நூல்கள் முந்தையவர்களுக்குமுன்னே உலகில் இருந்த சபாஷைகளின் நூல்கள் அனைத்தினும் உபயோகமானவை யென்றும், விசுவநாதக்கவை யென்றும், நிச்சந்தேகமாகச்செல்லாம்.

அன்றியும் இரத்தேசத்தார்களுக்கு இஷை இன்றொருகாரணத்தாலும் மிகவும் விரிசிக் கற்கத்தக்கது. இங்கு இது துறைத்ததாரால் பேசப்பட்ட பாஷை. அன்றிகாரன்சோறும் சுகேசிகளில் உயர்ந்தோர்களால் பேசப்படுவது. இது ஆசியாகண்டமுழுவர்த்தக நடவடிக்கைகளில் உபயோகபடும் பாஷையாக ஏற்படக்கூடியது. இதென்னுப்டிரிகாவிலும் ஒளஸ்திரேஸியாவிலும் ஒங்கிப்பெருகுகின்ற இரண்டு ஐரோப்பிய ஜனங்களுக்குரிய பாஷையும் ஆகும். இரண்டு ஜனங்களுக்கும் இந்தியா தேசத்தார்களுக்கும் நாளுக்கு நாள் வர்த்தகமுதலான சம்தங்கள் நெருங்கிக்கொண்டு வருகின்றன. ஆலால் இப்பாஷை இத்தேசத்தாருக்குப் பகாரணங்களாலும் அத்தியாவசியமானது.

THE WIT AND HUMOUR OF POETS.

கவிகளின் விசித்திரவிற்பனை

சமத்தகாரங்கள்.

செத்தமிழ்ப் புலவர்கள் செல்வவான்களையடுத்து அவர்க்கு மகிழ்ச்சியும் பிரீதியுமுண்ட

பாடிய பாடல்களில், எவ்வளவோ
பொன் கற்பனைகளை வைத்துக் கேட்ப
ரு ஆனந்தம் உண்டாகுப்படிப் பாடி
றனர். இப்பாடல்கள் தனிப்பாடற்
கன்னு வாலில் ஆங்காங்கு சிதறுண்டி
யுற்றன வகு திரட்டிக் காட்டுகின்ற
படிப்பாடல்களையியபாடல்களைப் பெற்ற
ளில் வாணனென்பவன் ஒருவன்.
தென்தேசத்தில் வசித்திருந்த ஓர்
னாப் பிரபுவென்றும், ஆயிரம் ஏர்
சைவசாயம் செய்து வெகுதிரவியம்
டுத்துச் சீமானுப் வாழ்ந்திருந்தானென்
ருவன் கம்பர்காலத்துப் பிரபுவென்று
வேறேவிசேஷமாய் இவனைப் பற்றித்
யராது. ஆயினும் இவன் கல்ல தியாகி
யதும் தமிழ்ப்புலவரை ஆதரித்து வந்தா
யதும் இவன்மீது பாடியகவிகள் சிலவர்
தெரியவருகின்றன. எவ்வளவு செல்வ
யினும் தியாகமில்லாவிடில் அவனை வித்
கள் தேடியடைந்து துதிக்கமாட்டார்
உலோபியென்றே வெறுத்திருவார்கள்.
மேல் கவிச்சக்கிரவர்த்தியாகிய கம்பர்
தாக்கக் கூறப்பட்டுள்ள ஒருபாடலுண்டு.
து! ஆது எவ்வளவு சமத்காரமானது!
டோர்களுள்ளாரும் ஆனந்தித்துச் சிரக்
ளாம் பண்ணும்படியான தென்பதிற் சர்
வில்லை, பாடலும் வெகுலளிதமாயிருக்
பிரபுக்கள் சாதாரணமாய், அதிலும்
னில், விசேஷமான பாண்டித்யம் இல்லா
களாய் இருத்தலினால் அவரைச் சிறப்பித்
பாடும் பாடல்கள் மிகச்சுலபமாகப்
நுள்படக்கூடியதாயிருத்தலே விசேஷம்.
பொது தான் அப்பிரபுக்கள் அதன்பொரு
சுவையும் அருமைபுடும் பெருமையும்
யறிந்து சந்தோஷித்தற் கேதுவாகும்.
பற்றி மிகச்சுலபமாகப் பாடியிருக்கின்ற

சோற்றுக் கரிசுதாச்சொன்னக்கால்—வேற்றுக்
களிக்குமா வைத்தந்தான் கற்றவர்க்குச் செம்
பொன்

அளிக்குமா நெல்வா நவன்."

"சேறு கிரப்பிய நெல்வயல்களில் கதிர்க
ளுக்கிடையே தாமரை மலர்கள் பூக்கப்பெற்ற
நீர்வளமும் நிலவளமும் பொருந்திய அழகிய
ஆறை யென்னும் பதிலில் வசிப்போனாகிய
வாணனென்பவனை யானடுத்து என்குறைய
ளைச்சொல்லி என் உணவுக்கு உபகரிக்கும்படி
அரிசியை யாசித்தக்கால் அவன் அதைவிட்டு
களிக்கு மாவைத் தந்தான் (அதாவது களி
கிண்டித்தின்றற்குரிய மாவைக் கொடுத்தான்
என்றும் இன்னம் மதகநிப்பையுடைய யானை
பைப்பரிசாகக்கொடுத்தான் என்றும் பொருள்
தரும்.) இவன் கற்றறிந்த புலவர்களுக்குக்
கொடுக்கும்விதம் எவ்வளவு நேர்த்தியானது!"
என்று வசையாகச் சொல்லுதல் போலத்
தோன்றும் பெருமிதப்புகழ்ச்சியைச் செய்த
னர். சோற்றினும் களிதாழ்த்தாகும். கூழ்
தாழ்த்திருத்தல்போல் அவ்வளவு தாழ்வில்
லாததாயினும் தாழ்வென்றே சொல்லத்தக்
கது. இது இன்னம், எனக்கே, அதாவது ஒன்
றும் கற்றறியாதவனாகிய அற்பவீர்த்துவா
னுக்கே இவ்வளவு சிறப்புச் செய்தானாயின்
மற்றவர்களுக்குக் கேட்பானென்? என்றும்,
அன்றியும் எவ்வளவோ கரையில்லாமல் கற்ற
றிந்து பேர்பெற்றவனாகிய எனக்கே இந்தச்
சொற்ப வுதவியைச் செய்தானென்னில்
சாமான்யராகிய பண்டிதர்களுக்கு என்னபரிசு
கொடுக்கப்போகின்றான் என்றும் கொடா
னென்றும் துதிக்கும் வசைக்கும் ஏற்றபடி
பொருள் தருதலும் காண்க.

இவன்மீது பாடியுள்ள இன்னோரிலிய பாட
லும் கம்பர் பாடியதே யென்பர். அப்பாடல்
பொருளிலும் தொனியிலும் மேற்கூறிய
பாடல் போன்று அதனிலும் சமத்காரமாயுள்
ளது. ஆதலின் இவ்விரண்டும் ஒரே சமயத்
திற்பாடியதென்றே கொள்ளல்வேண்டும். அன்
றியும் அசரால் ஆதரிக்கப்பெற்ற மகாவித்வா

"சேற்றுக் கமலையிற் நென்னுறை வாணனை
யான்

னாகிய கம்பர் வாணனிடத்தில் இருகாற்சென்று பொருளுதவி வேண்டித் துதித்தாரென்றும் கொள்ளத்தக்கது. அப்பாடல் வருமாறு:—

2. “உலைக்குரிய பண்ட முவந்திரக்கச் சென்றால் கொலைக்குரியவேழம் கொடுத்தான்—கலைக்குரிய வாணர்கோன் ஆறை மகதேவனுக்கிந்தப் பாணனோ டென்ன பகை.”

உலையிலிட்டுச் சமைத்தற்குரிய அற்பப்பண்டமாகிய அரிசியையாசித்துச் சென்றக்கால் இவ்வாணனென்னும் பிரபு அதற்கிணங்காது கொலைசெய்யும் கொடுமைக் குணத்தை யுடைய யானை யொன்றைக் கொடுத்தானே! மகாதேவவாணர் என்னும் பெயருடைய இப் பிரபுவுக்கு நான்செய்த பிழை இன்னதென்றறி கிலேனே. காணோ ஏழைப்புலவன்; ஒருபாவ மும் அறியேனே என்றபடி. பகையில்லாமல் இருக்கப்புகையுடைமை தோன்றும்படிக் “கொலைக்குரிய” என்று அடைமொழி கொடுத்தப்பாடினர். இவ்வக்கிரமம் அடுக்குமா? என்று அவரை நிந்தித்ததுபோலத் தோன்று தல் காண்க. முன்பாடலில் வாணனது உலோ பத்தனத்துக்கு மாறாக அவன் வள்ளன்மை விளங்கும்படி பாடினர். இப்பாடலின் அவன் கொடுமைக்குமாறாக நன்மையை விளக்கியது காண்க.

இன்னொருபாடல் இதுபோலவே பொருளுடையதாய் தானன் என்னும் ஓர் பிரபுவின் மீது கவியீராகவர் என்னும் ஒரு புலவரால் பாடப்பட்டுள்ளது. இப்பிரபுவின் விருத்தாந் தமாவது இந்தப்புலவரின் விருத்தாந்தமாவது நமக்கு விசேஷமாய்த் தெரியாது. ஒன்றி ரண்டு பாடல்களால் மட்டும் இவர்களுடைய விவரம் நமக்குத்தெரியும்படி யிருத்தல் எவ்வ ளவு பரிதாபம்! இவரது சரித்திரத்தைப் பாவ லர் சரித்திரதீபகம் என்னும் நூலில் காண லாகுமென்று ளேக்கியபோது அந்நூலாசிரியர், “முத்தமிழ் என்னும் விசேடத்தாற் குறிக்கப் பட்ட இம்முதலியார் பெரும்புலவர் எனல் சத் தியமாயினும் இவர் சரித்திரம் எமது கையில் அகப்படவில்லை” யென்று இவரது ஊர்ப்பெய

ரும் கூடச்சொல்லாமல் விட்டுவிட்டது கி மிகவும் வருந்துகின்றனம். இவர் பாடிய ப் வருமாறு:—

3. இல்லெனும்சொல் லறியாத சீகையிற் றனைப்போய்ப் பாண னிட பல்லேவிரித் திரந்தக்கால் வெண்சோறு பூ தூசும் பாலங் கொல்லநினைத் தேதனது நால்வாயை சென்று கொடுத்தான் பா ன தோல்லயென தொருவாய்க்கும் நால்வ மிரையென்கே தூர்ப்பு வே

“தேவியென்றவர்களுக்கு. நாஸ்தியெ சொல்லியறியாத சீகை நகரில் வாழ்க் தானென்னும் பிரபுவைப்போய் அடு புலவனாகிய நான் பல்லேத்திறந்து கெஞ் தக்கால் அவன் அதற்கிணங்க வெறுஞ் சும் பழந்துணியும் கொடுத்து ஒடிப்போடு மைல், என்னைக்கொல்லக் கருதினவன் டெ தன்னுடைய நால்வாயைப் பரிசுக்கொ தானே; என்னொருவாய்க்கே நான் உணவ வருந், என் ஒரு வாயோடு இந்த நால்வா கும் எங்கிருந்து பேரிரையைத்தேடித் கொ பேன்” என்றபடி. நால்வாய் என்பதை ந குவாயென்றும், தொங்குகின்ற வாயையுடையானே யென்றும் பொருள்படச் சிலேடை கக்கூறியது காண்க. தேக சம்பந்தம் அ யாகவிருத்தலின் எப்போது தேகமுண்டு அப்போதே வாயும் வயிறும் உண்டாத தொல்லேவாய் என்றார். அன்றியும் இ வாய்க்கு,

“ஒருநா ளுணவையொழி யென்ற லொழியாய் இருநாளைக் கேலென்று லேலாய்—ஒருநாளும் என்னோ வறிபா யிடெம்பைக றென்வயிறே உன்னோடு வாழ்க் லரிது.”

என்று ஒளவையார் கூறியிருக்கின்றபடி நாதோறும் உணவு தேடியுளிப்பது மிகத்தொ டரவாயிருத்தலாலும், “தொல்லை” யென்று என்னினும்ஆம். “வெண்சோறு”—கறிகுழம்பு பருப்பு மெய்யோடு கலந்திடும் அறுசுவையுடைய விலக்கி ஒன்றுமில்லாத சோறுமாத்

அவ்வது பழஞ்சோறு மாத்திரமே
பொருள்படக்கூறினர். “இவர் என்
கொல்ல நினைத்தார்போலும்; ஆயினும்
நான் என்னை நானே பாடிப்பிழைக்கும்
நீர் இப்படி விபரிதமாகச்செய்தல் இவரது
புக்கோர்வம்தானோ?” என்று பொருள்படக்
கூறினர்.

பாடல் ஒருவேளை அந்தக் கவிவீரராகவ
யியார் என்னும் இன்னொருவர் பாடியதாயி
தே ஆகும். ஆயினும், அவரைப்பற்றியும் விவ
சரித்திரம் இல்லை. பாவலர் சரித்திர
த்தில் இவரைப்பற்றிச் சொல்லிய விவ
ர்பின்வருமாறு. “இவர் பிறவிக்குருடா
கதும் தெய்வவரப்பிரசாதத்தினால் புகழ்
பெற்ற கவிவாணராயினர் என்று கதையுளதா
யும் இவரது ஜனன தேச மரண காலங்க
தியவற்றைக் குறித்து ஓர் சத்திய சரித்தி
ரையும் கேட்டிலம். இவர் பாடினாரென்று
புங்கிவரும்புகழ்க்குன்றப்பிரானம் கழக்குன்ற
லையென்னும் இருபாடல்களையும் நோக்
வார் இவரது வித்தியா சாமர்த்தியத்தைப்
கழந்து பாராட்டப் பின்னிலார்.” கழக்
குன்றமாலையிலிருந்து ஒரு பாடல் திருஷ்டாந்த
ராக வருமாறு:—

மாடேறு தானும் மதியேறு சென்னியும் மாமறை
யோன்

மாடேறு கையும் உடையார் தமக்கிட மூருழவர்
மாடேறு சங்கம் சொரிமுத்தை முட்டையென்றேக
மலக்
மாடேறு மன்னம் சிறகாலணைக்கும் கழக்குன்றமே.”

இப்புலவரே, இராமன் என்னும் இன்னொரு
பிரபுவைப் புகழ்ந்து பாடியபோது,

4. “இம்பர்வா னெல்லையிராமனையே பாடி
என்கொணர்ந்தாய்பாணுநீயென்றன்பாணி
வம்பதாம் களபமென்றேன் பூச மென்றான்
மாத்தங்கம் என்றேன்யாம் வாழ்ந்தே மென்
ருள்
பம்புசீர் வேழமென்றேன் தின்னு மென்றான்
பகடென்றேனு முமென்றான் பழனத்தன்னைக்

சம்பமா வென்றேனற்களியா மென்றான்
கைம்மா வென்றேன் சம்மா கலங்கினானே.”

இவ்வுலகத்தேயன்றி வாணலகத்தளவும் புக
ழோங்கிய பெருமையையுடைய இராமனென்
னும் பிரபுவைப்பாடி என்ன பரிசைப்பெற்றா
யென்று என்னை என் மனையாள் கேட்க, நான்,
அதற்கு மறுமொழியாக, மதவாசனையை
யுடைய யானை யென்னும் பொருளில் “வம்ப
தாம்களபம்” என்றேன். அதற்கவன் வாசனை
யுடைய கலவைச்சந்தனம் என்று பொருள்
கொண்டு “பூசிக்கொள்ளும்” என்றான். பின்பு
“மாத்தங்கம்” என்றுரைக்க அதனாலும் அநியா
மல் பொருள்மாறுபடக்கொண்டு “ஆனால்
நமது வறுமை நீங்கியது சுகமாகவாழலாயி
னோம்” என்றான். பின்பு “வேழம்” என்
றுரைக்க அதைக் கரும்பென்னும்பொருளில்
கொண்டு “தின்னும்” என்றான். பின்பு
பொருள் விளங்கும்படி “பகடு” என்றுரைக்க,
“ஆனால் ஏரில்கட்டி உழவுதவியாகும்”
என்றான். பின்பு “சம்பமா” என்றுசொல்ல,
“ஆனால் கல்ல களி கிண்டிதெற்குதவும்” என்ற
ான். பின்பு, கடைசியாகக் “கைம்மா”
என்று சொல்ல “கையாவது மாவாவது ஒன்
றும் விளங்கவில்லையே” யென்று பொருள்
அநியமாட்டாமல் கலங்கினான்—என்னும்
பொருளில் வேடிக்கையாகப் பாடியிருக்
கின்றனர்.

இக்கவிவீரராகவமுதலியார் தாமே பின்னும்
சீட்டுக்கவியாக வேடிக்கையாக ஒருகவி பாடி
யிருக்கின்றனர். அது பின்வருமாறு:—

5. “எடாயிரம்கோடி எழுதாமதன்மனத்
தெழுதிப்படித்தவிரகன்
இமசேது பரியத்தம் எதிரிலாக்கவிலீர்
ராகவன் விடுக்குமோலை.
சேடாதிபன் சிரமசைத்திரம்புகழ்பெற்ற
திரிபதகை குலசேகரன்
தென்பாலை சேலம்புரத்து தாசும்தீர்த்த
செழியனெதிர்கொண்டு காண்க.
பாடாத கந்தரூவம் எதிர்பாது கந்துகம்
பற்றிக்கொலாதகோனம்

பறவாத கொக்க னற்பண்ணைத கோடைவெம்

படையிற்றொடாத குந்தம்

குடாதபாடலம் பூவாதமாவொடு

தொடுத்துமுடியாத சடிவம்

சொன்னசொற்சொல்வாத கிள்ளையொன்றெங்கும்,

துதிக்கவரவிடில் வேண்டுமே.”

மேற்பாடலில், அநேக கோடி ஏகென் அடங்
கிய புத்தகங்களை ஒலையில் எழுதிப்படிக்காமல்
மனமாகிய ஏட்டில் எழுதிப்படித்த புத்திமான்
என்று தமக்குக் கண்டெரியாதுபிறவிக்குருடா
யிருந்த உண்மையைக் குறிப்பித்தனர். “தம்
மைப் புகழ்வதும் தகும்புலவோர்க்கே” என்
றிருத்தலின் இம்ஸ்லேதுபரியந்தம் தமக்கோ
ரெதிரில்லாக் கவிஞன் என்று சிறப்பித்துக்
கொண்டனர். சிட்டுக்கவிபாடுங் காலத்தில்
இவ்வாறு சொல்லிப் புகழ்ந்து கொள்ளுதல்
புலவர்க்கு வழக்கமென்பதுக் காளமேகப்புல
வர் திருமலைராயனுக்கு எழுதிய சிட்டுக்கவி
யானும் தெரியவரும். அப்பாடல்வருமாறு:—

“துதைத்து நாழிகையிலாறு நாழிகைதனிற்

சொற்சந்தமாவை சொல்லத்

துகளிலா அந்தாதி ஏழுநாழிகைதனிற்

றொகைபட விரித்துரைக்கப்

பாதஞ்செய்மடல்கோவை பத்துநாழிகைதனிற்

பாணியொரு நான்முழுதுமே

பாரகாவியமெலாம் ஒரிருதினத்திலே

பகரக் கொடிக்கட்டினேன்

சீதஞ்செய்யும் திங்கள்மரபினுன் நீடுபுகழ்

செய்ய திருமலைராயன்முன்

சீறுமாறாகவே தாறுமாறுகள்சொல்

திருட்டுக் கவிப்புலவரைக்

காதங்கறுத்துச் செதுப்பிட்டித்துக்

கதுப்பிற்புடைத்து வெற்றிக்

கல்லினையினொடு கொடிய கடிவாடமிட்டேறு

கவிகளமேகம் நானே.”

ஆதிசேடன் சிரமசைத்தல் அவன் அறிவிற
சிறந்தவனுதலின் மிகவிசேஷம் என்பது
தோன்றக்கூறினார். ஆதிசேடன் அறிவிற
சிறந்தவனென்பது “தெருளின் மாக்களிற
சேடனிறழ்குருளில்லை” யென்னும் கைடதக்
கற்பனையாலும் பெறப்படும்.

‘திரிபதகை குலசேகரன்’ என்றது
குலத்தில் அதாவது வேளாளர்குலத்திற்
தவன் என்றபடி. தாகம்தீர்த்த செழியன்
றது அப்பிரபுவின் அநேக தண்ணீர்ப்பந்
சுட்டியும்பெருமையைச்சுட்டியும் என்க
யன் என்றது செழியனுக்கொப்பானவன்
படி. கந்தருவம், கந்துகம், கோணம், கொ
கோடை, குந்தம், பாடலம், மா, சடிவம், க
யென்பன குதிரையின் பற்பல பெய
இவை மற்றப்பொருள்களையும் குறி
மாதலின் அவற்றைக் குறிப்பாற்பிரித்து
கும்படி ‘பாடாத’ முதலிய அடைமொழிக
கொடுத்தார். அவற்றின் மறுபொரு
முறையே, இசை, பந்து, வளைந்தவாள்
வகைப்பறவை, வேனிற்காலம், ஈட்டி, பா
பூ, மாமரம், சடை, கிளி என்பனவற்
அதாவது எனக்கோர்குதிரை பரிசுகொடு
வேண்டுமென்று கூறியதாகும்.

(இன்னும் வரும்.)

SHORT STORY.

செளந்தராந்தா.

பூர்வீக இந்து சமஸ்தானங்களில் பெ
பெற்று விளங்கிய விஜய நகரத்தைச் சார்
துங்கபத்ரா தீர்வாசமாகிய ஒரு கிராமமுண்
அது நீர்வளம், நிலவளம் பெற்று சிறப்புற்
ருந்ததால் பற்பல மரம் செடி கொடிகளு
பூஞ்சோலைகளும், பட்சி இனங்களும் நிறைய
பெற்று வெகு ரமணியமாய் இருந்தது. அதி
தனபாலனென்னும் ஓர் வணிகனுக்கு சர்வச
பத்துக்கள் இருந்தாலும் மக்கட்பேறு இல்ல
யாதலின் துக்கசாகரத்தில் ஆழ்ந்தவனாய் தக்
பெரியோர்களை வரவழைத்து தனது புக
யைச் சொல்லிக்கொண்டான். அவர்க
அவனைப் பலவித தானதருமங்களைச் செய்ய
சொல்லி தினந்தோறும் அங்குள்ள காளி
கோவிலை வலம்வந்து அம்மனைத் தரிசித்துப்
போம்படி கட்டினையிட்டார்கள். அந்த தன

தனக்குச் சொல்லியபிரகாரம் செய்து
அந்த தேவிமனம் உவந்து ஒரு புத்திரன்
பாகும்படி அனுக்ரஹித்தான். நாளா
தியில் அழகே உரு எடுத்தாற்போல்
சந்தரவடிவுள்ள ஓர் புத்திரன் பிறந்தான்.
புனர் இச்செய்திகேட்டதும் மிக்க களிப்
பி வேண்டிய அளவு ஆந்தணர்களுக்கும்,
யோர்க்கும் தானங்கள் செய்து அந்தரானை
பெரிய உற்சவமாகப் பாவித்து சிறப்புச்
பதான். அக்குழந்தையின் செளந்திரி
தைப்பற்றி அதற்கு செளந்திரனென நாம
னஞ்செய்யப்பட்டது. தனபாலன்
வகருணம்பான் என்பவன் குழந்தையை
பற்றொட்டி விட்டு நாளொருமேனியும்
முதொரு வண்ணமுமாய் கண்ணுக்குக்
ணைய வளர்த்திவந்தான். அதிக செல்வ
பும் சிறிதும் கண்டிக்கப்படாமலும் வளர்ந்த
ல் அவன் பல துரந்தைகளை அனுசரிக்
தொடங்கவே பெற்றோர்களின் மனது
சுலமடைந்தது. கெட்ட சகவாசம்
ற்றவே செளந்திரன் நடத்தையும் வரவா
தற்கேற்ப மாறி வந்தது. துங்கபத்திரா
ரையினின்று சுமார் 2-மைல் தூரத்திலுள்ள
ருணரில் ஆடல், பாடல் முதலியவைகளிற்
தர்ச்சியுடைந்து ஆடவர்களை மயக்கித் தன்
சுமாக்கிக்கொள்ளும் வித்தையில் நிபுணளாய்
ருந்த அம்புஜம் என்ற ஒரு விலைமகள்
ருந்தாள். சவுந்திரன் வேடிக்கையாக
ரசல் போட்டுக்கொண்டு தன் தோழர்
களோடு எதிர்கரையடைந்தான், வெகுநாளாய்
ந்த பாலகளை எவ்வாறுவது வசப்படுத்திக்
கொண்டு தான் பொருள்தேடக் கருதியவளாய்
இருந்தமையால் அவள் தன்னை ஆடை
பாபரணங்களால் அலங்கரித்துக்கொண்டு
னது உத்தியான வினத்தில் வீணை வாசித்துக்
கொண்டு பாடத்தொடங்கினாள். செளந்திரன்
கரைசேர்த்ததும் வீணைகானத்தைக் கேட்டு
அதிக ஆவல்கொண்டு தன்கூடவந்த சிநேகிதர்
களை எண்ணிப்பாராமல் ஒருவனாக அவ்விடம்
போய்ச்சேர்ந்தான். அதிக பணக்கார

மகனென முன்னமே தெரிந்திருந்த அவன்
செளந்திரனுக்கு உபசாரம் செய்து ஒரு உயர்ந்த
ஆசனத்தில் வீற்றிருக்கச்செய்தான். அவன்
அவனது பாட்டுக்கேட்டு மதிமயங்கி தினமும்
அவன் தன் ஊரைவிட்டு இவ்விடம் உத்தியான
வனத்திற்கு வந்துகொண்டிருந்தான். சவுந்
திரன் சிநேகிதர்கள், உற்றார், பெற்றார் என்ன
புத்திசொன்னபோதிலும் தன் போக்குப்
படியே நடந்துவந்தான். வீட்டில் உள்ள சம்பத்
துக்களை எல்லாம் அம்புஜமிடம் சேர்த்துவிட்
டான். வயதுசென்ற அவன் தகப்பனார் சதா
துக்கசாகரத்தில் இருந்தவராதலால் திடீரென
உயிரை இழந்தனர். சவுந்திரன் வீட்டில்
இல்லாமல் எப்போதும்போல அம்புஜமிடமே
இருந்தான். அவனுடைய உயிர்த்தோழர்கள்
அவ்விடம் சென்று இறந்துபோன தனபாலனிட
உத்தரகிரியைகளை செய்யும் காலமாய் ந்த
மாவது, சவுந்தரனை யணுப்பவேண்டுமென்று
வெகுவாய்க் கேட்டுக்கொண்டனர். அம்புஜம்
மனது மெழுகுபோல் உருகி சவுந்தரனைப்
பார்த்து பலவாறு தேற்றிப் போகச்செய்தான்.
அவன் ஒருகணமேனும் விட்டுப்பிரிய மன
மில்லாதவனாய் இருந்தபோதிலும் நிர்ப்பந்தத்
தின்மேல் அவ்விடம் விட்டுப் புறப்பட்டு தன்
பதியடைந்து தன் தகப்பனருக்குச் செய்ய
வேண்டிய சிரார்த்தமுதலிய சடங்குகளைச்
செய்துமுடித்துக்கொண்டு அன்றிரவே ஆற்
றைக்கடக்கவெண்ணினான். வானத்தில்
நீருண்ட மேகங்கள் கவிந்துகொண்டு பேரிருள்
சூழுகாற்றும், இடியும், மின்னலும் அதிகரிக்க
தானா தாரையாய் பெருத்தமழை அடித்துக்
கொண்டிருந்தது. வெளியே ஜீவராசிக்குள்
யாதொன்றும் தலைகீட்டக்கூடாதபடி அவ்
வளவு பயங்கரமாக விருந்தது. மணி
பன்னிரண்டாய்விட்டது. இதை எல்லாம்
நம்முடைய சவுந்திரன் பாராட்டாமல் தனிமை
யாய் மழையில் அடிபட்டு அனேகவிடங்களில்
கால்சறுக்கிவிழுந்து தட்டித்தடுமாறி தாம்பர
பரணீதிரம் வந்தடைந்தான். அப்போது
ஆறுபெருக்கெடுத்து கோவித்திருக்கக்

கண்டான். நீத்துவதில் மிக்க தீரணதலால் உடனே ஆற்றில்விழ்ந்து அங்கே மிதந்துவந்த ஒன்றை மரக்கட்டையென அதை கையில் பிடித்துக்கொள்ள அதிர்ஷ்டவசத்தால் ஆறானது இவனை அம்புஜம் வீட்டிற்கெதிரில் கொண்டுவந்துவிட்டது. இக்கண்டத்திற்கு பிழைத்தேன் என்று மரக்கட்டையை ஓரிடத்தில் ஒதுக்கிவிட்டு கரைவந்து வல்திரங்களைக் களைந்து நன்றாய்ப்பிழிந்து கட்டிக் கொண்டோ தான்கட்டிக்கொடுத்த பங்களாக்குள் துழையப்பார்த்தான். சுற்றிலும் சுவர்களிப்பப்பட்டிருந்தமையால் உள்ளே போகக்கூட வில்லை. வெளியேநின்று தொண்டைகிழிய கதறினபோதிலும் இவனது சப்தம் காற்று, மழை, இடி முதலியவற்றின் சப்தத்தில் மூழ்கிப்போயின. இருட்டோ எதிரில் வருவோர் இன்னொருவரெனத்தெரியாதபடி அவ்வளவு அந்தகாரமாய் இருந்தது. சுவரில் வெகு நீளமாய் தொங்கின ஒன்றை கயிறெனப் பிடித்து உள்ளே முத்தத்தில் குதித்து அறையில் துழைந்தான். அம்புஜம் விழித்தெழுந்து “ஆ இதென்ன ஆச்சரியம். எப்படி உள்ளே வந்தீர். இவ்வேளையில் ஆற்றைக்கடக்க உமக்கு படகு ஏது. வெளியே தலைநீட்டாத படி மழை கொட்டுகிறதே. ஆ! பளா! வெகு நேர்த்தி. எட்ட இருந்துபேசும். கிட்டே வராதேயும். என்ன பிணம் நாற்றம் வீசுதே. எப்படி இந்த கோலத்தோடு சுவர்தாண்டி வந்தீர் எனப்படபடத்துப்பேசினுள். அதற்கு சுவர்தாரன் தான் ஒரு கயிற்பைப்பற்றி வந்ததாகச் சொன்னான். கயிறே கிடையாதே எங்கே காட்டுமெனக் கைவிளக்கு ஒன்றை ஏற்றிக்கொண்டு வெளியேவரவே ஒரு பெரிய கருவாகப்பாம்பைப்பார்த்து திடுக்கிட்டான். எப்படி ஆற்றைக்கிட்டாரென அறியும்பொருட்டு கையிலுள்ள விளக்கோடு ஆற்றைப்பார்க்கவே ஓரத்தில் ஓர் அழகிப்போன பிணம் மிதக்கக் கண்டு அதை மரக்கட்டையெனப்பிடித்து தன் பொருட்டு வந்தவனைப்பார்த்து பரிதாபத்தோடு நீர் இவ்வித பக்தியை உம்மைப்ப

டைத்த சர்வாபிஷ்ட பிரதாபகராகிய சர்வானிடம் செலுத்தினால் முக்தியடைய பணியே கிடையாது. மின்னலைப் போலத் தோன்றி மறையும் மாமசத்தாலாகிய டத்தையுடைய அடியாள்மீது இந்த விதகாதெனச் சொல்லவே அவன் மனதி மாத்தில் ஆணி அறைந்தாற்போல் பட்டு நிமிஷமே அவனை குருவாக எண்ணித் செய்து துறவரம்பூண்டு சவுந்தரானந்த சுகளேன சிறப்புப்பெயர்வாய்ந்து ஜீவகாயந்தம் நிஷ்டையிலிருந்து ஜீவன்முக்த விளங்கி விதேஹமுக்தி யடைந்தார். இவாசிப்போர் ஒவ்வொருவரும் இவ்வுலகவகை இத்தன்மையதென நன்குணர்ந்து பிசகி நடக்காவண்ணம் இளமை முதற்க்கே நன்னெறித் துறையைப்பற்றி தெளிபக்தி பூண்டுகாலங்கழித்து சுகமடைவாரா

எ. ஆர். சிவசாமிய

REDUCTION OF MONEY ORDER COMMISSION மணியார்டர் கமிஷன் குறைக்கப் பட்டது.

இந்தியா போஸ்டாபிஸின் டைரெக்டர் ஜெனரல் மிஸ்டர் ஏ. யூ. பான்ஷா கையொட்டமிட்டபின் வரும் விளம்பரம் விவேகசிந்தாமணியின் பிரசுரிக்கும்படி நமக்கு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறது. இந்த விளம்பரம் நமது சந்தாரர்களுக்கெல்லாம் மிகவும் அனுகூலமானதே. இனி நமது சந்தாதாரர்கள் அந்தவருஷத்து சந்தாவை உடனுக்குடனே யனுப்பவர இது ஒரு தாண்டதெலாக விருக்குமென்றமபுகிரேும்.

“1902-ம்(வா) ஏப்பிரல்மீ” 1௨ யிலும் அதற்குப் பின்தேதிகளிலும் 5-ரூபாய்க்கு மேற்படியாக மல் செய்யப்படும் (உள்ளாட்டு) மணியார்டர்களுக்கு, கமிஷன் 2-அணுவிற்கு பதிலாக, ஒரு அணு வாங்கப்படும். 5-ரூபாய்க்கு மேற்படியிருக்கிற துறைகளடங்கிய மணியார்டர்களின்

கண் இப்பொழுது வழக்கப்பிரகாரம் வாங்குகிற துகைதான்.

மேற்கூறிய அல்லது அதற்கு பிந்திய நிகழ்வுதல் 5-ரூபாய்க்கு மேற்படாமல் தக்கப்பட்டிருக்கிற துகைகளையுடைய வாலியப்பில் உருபுகளின் சார்ஜ் 2-அணுவுக்கு அல்லது ஒரு அணுவாக குறைக்கப்பட்டிருக்கிறது. வசூல்செய்யப்படும் துகை 5-ரூபாய் மேற்பட்டிருந்தால் வழக்கப்பிரகாரம் இப்பொழுது வாங்கப்படுகிற பிரகாரம் சார்ஜ்செய்யப்படும்."

SOME INTERESTING ITEMS.

சில விநோதவிஷயங்கள்.

1. மனிதனது எலும்புக்கூட்டை நிறுத்துப் பிடித்தால் சராசரி 14-பவுண்டு நிறையிருக்கும்.
2. மனிதன் மூளை மற்ற எந்தப்பிராணியிலும் மூண்டுபங்கு பெரிதாயிருக்கும்.
3. ஸ்காட்லாந்தியர் மற்றத்தேயத்தாரை விட யரத்திலும் கனத்திலும் மிஞ்சினவர்கள். அவர்கள் பரம் 5-அடி 9-அங்குலமாகும், உடல் நிறை 150-பவுண்டாம். பிரஞ்சுக்காரர் 136 - பவுண்டாம், ஜர்மானியர் 146-பவுண்டாம் நிறையுள்ளவர்.
4. மனிதருக்குச் சராசரி பற்கள் 32, பால்யத்தில் பற்கள் குறைந்தும் வளரவளர அதிகப்படும் வரும்.
5. மனிதன் மினிட்டொன்றுக்கு 20-தரம் மூச்சுவிடுவான். மணிக்கு 1,200-தரம் ஆகிறது.
6. நாம் மூச்சுவிடும்வாயுவில் 100-ல் 40.8-பங்கு கரியமிலவாயுவென்னும் விஷவாயு கலந்திருக்கும்.
7. குழந்தைகளுக்கு நாடி அதிகவேகமாயித்துக்கொள்ளும். மினிட்டிக்கு 120-தரம் அடித்துக்கொள்ளும். முதிர்ந்தவர்களுக்கு 80-தரம் அடித்துக்கொள்ளும். 60-வயதில் நாடி மினிட்டிக்கு 60-தரம் அடித்துக்கொள்ளும். ஸ்திரீகளுக்குப் புருஷர்களைவிட விரைவாய் அடித்துக்கொள்ளும்.
8. உலகிலுள்ள மணிகள் எல்லாவற்றிலும் பெரிது உருஷியதேசத்தில் மாஸ்கோ (Moscow) நகரில் உள்ள மணி. இதன் நிறை 220-டன். ஆனால் இம்மணி இப்போது உடைந்துபோயிருக்கிறது. இவ்விருவே 110-டன் நிறையுள்ள இன்

னெருமணியுள்ளது. இது பெருமணிகளில் இரண்டாவதாகும். நவகோரோட் (Novagorod) என்னும் இன்னொரு ருஷிய நகரில் 31-டன் நிறையுள்ள ஒரு மணியிருக்கின்றது. ஐரோப்பிய தேசங்களில் உள்ள மற்றமணிகளெல்லாம் இவற்றிற்கு நிறையவைகளே. ஸ்டான் நகரில் ஸென்ட் பால்ஸ் (St. Paul's) என்னும் கோயிலில் கட்டியிருக்கும் மணியும் பெரிதே. கிட்டத்தட்ட 17-டன் நிறையுள்ளது. நாதவிசேஷத்தைப் பார்க்கும்போது ஸென்ட் பால்ஸ் மணியும், மான்செஸ்டர் நகரில் ஒரு மணியும் மிகச் சிறந்தவை என்கிறார்கள். மணிகள் வார்ப்பதில் பர்மாதேசத்தார் பேர்பெற்றவர்களென்கிறார்கள். இவர்கள் ஐரோப்பியர்களைப்போல வார்க்க வல்லவர்களாகத்தோன்றுது.

9. ஆனைக்கு வயது-200, ஒட்டகைக்கு 40, குதிரைக்கு 30, மாட்டிற்கு 20, நாய்க்கு 12, பூனைக்கு 10, தவளைக்கு 15, கிளிக்கு 100, திமிங்கிலத்துக்கு 400.

10. பருத்து மணிக்கு 100 - மைல்வீதமும், காக்கை 25-மைல்வீதமும், புற 60-மைல்வீதமும் போகும்.

11. முயலின் குடும்பவருத்தி மிகவும் ஆச்சரியமானது. பிறந்து ஆறுமாதத்துக்கெல்லாம், ஈன ஆரம்பிக்கும். தடவைக்கு 4-முதல் 12-வரையில் குட்டிகள்போடும். வருஷத்தில் 7-தரம் ஈனும்! கிரமமாக உயிரோடிருந்து, சந்ததிகளும் கூடச் சரியாக ஈனுமேயாயின் ஆண் பெண்ணாகிய ஒரு சோடி முயலினால் 4-வருஷகாலத்தில் 12-லக்ஷம் முயல்கள் உற்பத்தியாகும்.

12. பன்றிகளின் விஷயமும் மிக்க ஆச்சரியமானது. பன்றிகள் 15, 20-வயசு உயிரோடிருக்கும், 9, 10, 11-மாசத்தில் குட்டிபோட ஆரம்பிக்கும். ஒரு சோடுபன்றியினால் தடவைக்கு 6-வீதம் கண்கிட்டாலும் 10-வருஷகாலத்தில் 60-லக்ஷம் பன்றிகளின் சம்சாரம் ஏற்படும். இது வீண்வார்த்தையன்று. ஒரோபன்றிக்கு இரண்டு வருஷத்தில் 4,616-குட்டிகளின் சந்ததி உண்டாயிற்றென்று கேள்விப்படுகிறோம். கோடீசுவரராகக் கருதுவோருக்குப் பன்றி வியாபாரம்செய்தல் விசேஷமாகும். ஆயிரம் ஏக்கர் நிலம்சம்பாதித்து 100-பன்றிகளோடாரம்பித்தால் 5-வருஷத்தில் 4, 5-லக்ஷம் ரூபாய் சம்பாதிக்கலாம்.

CURRENT NEWS.

விசேஷ வர்த்தமானங்கள்.

1. லக்னோ நகரத்தில் தோவித்தப்பிரஸாத பஹர்க்கா என்பவ ரொருவரால் இரும்புவேல்கள்

ஏராளமாகச் செயலிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இவர் அந்நகரில் உள்ள மியூனியம் (Museum) என்னும் பல பொருட்காட்சிச்சாலைக்குத் தம்மார் செய்யப் பட்ட போலி ரயில்வண்டி யொன்றை வெகுமதியாகக் கொடுத்தனர். இவர் இப்போது லண்டன் நகரிலுள்ள இஞ்சினீயர் சங்கத்தாரின் மெம்பராக அவர்களால் தெரிந்து நியமிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர்.

2. பசிபிக் மஹாசமுத்திரத்தில் நிரக்ஷரேகைக்கு 30-மைல் தூரத்தில் 'சமுத்திரதீபம், (Ocean Island) என்று ஒரு தீவு புதிதாக பிரிடிஷ் துறைத்தனத்தாரால் சம்பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. இத்தீவில் (Phosphates) என்னும் உலோகம் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றதாம்.

3. இதற்குமுன் நம்மவர் ஒருவரும் பெருத 'சீனியர் ராங்லர்' (Senior Wrangler) என்னும் வித்யாபட்டத்தைப்பெற்றுக் கணிதசாஸ்திரத்தில் மகாவல்லவரென்று பெயர்பெற்ற பரூக்ஷி என்பவர் பம்பாய் சமஸ்தானத்தைச் சேர்ந்தவர். இவர் மகா நற்குணமுடையவர், மிக்க அடக்கவணக்கமும் தேசாபிமானமும் சயமதத்தில் பற்றும் உடையவர். சீமையிலிருந்து திரும்பிவந்தும் நேரே தம் மூருக்குச்சென்று தமது வயோதிகராகிய பிதாவைக்கண்டு நமஸ்கரித்து அவரது ஆசிரீவாதத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு மற்றக்காரியங்களை ஆரம்பித்தாராம். ஜெரோப்பிய வழக்கங்களில் பழகினவர் தமது பூர்வாசாரத்தைவிடாமல் கைப்பற்றி ஒருவது மிகவும் மெச்சத்தக்கதே.

4. எட்மண்டு ராட்ஸ்கைஸ்ட் என்னும் ஒரு இங்கிலீஷ் பிரபுவும் அவர் மனைவியும் இப்போது நம் தேசத்தைப்பார்த்துப் போகும்படி வந்திருக்கின்றனர். இவர் மிக்க தனவான் என்பது பலருக்கும் தெரிந்தவிஷயமே. செல்வத்துக்குத் தக்கபடித் தர்மமும் உள்ளவர் என்று தேன்றும், காசனோயால் வருந்துகின்ற யூதகுலத்தாருக்கு வைத்தியம் செய்து போஷிக்கும்படி தர்மசாலை யொன்றை ஏற்படுத்தும்பொருட்டு ஜம்பதினாயிரம் பவுன் இவர் மனைவி கொடுத்தாராம். இன்னம் இதுவிஷயமாக வேண்டியவரும் செலவுகனெல்லாம் தாம் கொடுத்து நடுபண்ணுவதாக வாக்களித்திருக்கிறாராம். இதுதவிர இன்னம் பறியல் தர்மங்களையும்

செய்கின்றாராம். பொருளை நல்வழியார் சம்பத்துத் தர்மார்த்தமாக உபயோகப்படுத்துவோர் மையே பெருமை.

5. இன்னொருவர் இவரிலும் தர்மவ அமெரிசா தேசத்தில் நியூயார்க் பட்டணம் 'கிரிஸ்டியன் ஹொஸ்ட்' என்னும் பத்திரிகைத் தலைவராகிய டாக்டர் க்ளாக்ஷ் என்னும் தர்மவ இத்தேசத்தில் தாய்த்தையரில்லாத பிள்ளை ஐயாயிரம் பேர்களுக்கு முதலில் ஒரு வருஷ போஷிக்கவேண்டிய செலவுகளைக் கொடுப்பதா சொல்லிப் பின்பு அத்தருமத்தை ஐந்து வருஷ நடப்பிப்பதாக ஒப்புக்கொண்டிருக்கின்றனராம். இதன் பொருட்டு நன்னுக்கு மாதத்துக்கொதாம் 25,000 டாலர் (டாலரென்பது ரூ. 3-1-வீதம் கொடுத்துவருகின்றாராம். இது வரைய நான்குதடவை இப்பெருந்தொகையை அனுப்பியிருக்கிறார். இன்னம் பதினொருதடவை அனுப்பியிருக்கிறார். இதுபோலவே சீனாதேசத்தும் ஒத்தருமகாரியத்தைச் செய்யக்கருதியிருக்கிறாராம்.

6. எகிப்து தேசத்தில் அரபிசிறை இலாகாவை சார்ந்த உத்யோகஸ்தராகிய ஸர். எர்னஸ்ட் காச என்பவர் இரண்டு லக்ஷம் பவுன் தர்மச் செலவுகளைக் கொடுத்திருக்கிறாராம். இப்பெருந்தொகையைக்கொண்டு கஷயரோகத்தார் பீடிக்கப்பட்டவர்களுக்குபயோகமாகும்படி வைத்தியசாலை ஒன்றை ஏற்படுத்தும்படி கம்மரசர் உத்தேசித்திருக்கிறாராம். இவர் தற்காலம் அரசருக்கு அதிப்பரியமான நேராராம்.

7. இவ்வருஷம் சென்னை யூசிவர்ஸிடி எப். எம். பரிக்கூக்குப் போனவர்கள் 1,923 பேர். இவர்களில் தேறினவர் 695-பேர், 100-க்கு 36-த்திட்டம் ஆகிறது. மங்களூர், தஞ்சாவூர், திருநெல்வேலி, திரிச்சினுப்பள்ளி, திருவனந்தபுரம், எர்னாகுளம், விஜயநகரம் என்னும் ஊர்களில் சமாராயத் தேறியிருக்கிறார்கள். பாதிக்குமேல் தேறினவர்கள் எவரும் இல்லை.

8. வித்யா இலாகாவைச்சேர்ந்த ம-ரா-ர்-ஸ்ரீ, B. ஹதும்ந்தராவர்களுடைய புத்திரராகிய மே

ராவர்கள் பர்மாதேசத்தில் அவுஸ்டன்டுகளென்டன்ட். ஜனரலாக நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார். இவர் சிறுவயதில் பெரிய உத்தியோகத்தில் பெற்றும் பத்துமித்திரர்களைவிட்டு நெடுந்துரப் போகவேண்டிவந்தது சிறிது விசனிக்கத்தே. பேய்க்கு வாழ்க்கைப்பட்டால் புளியமரத்து என்றபடி சர்க்கார் உத்தியோகத்தில் நற்பின் அவர்கள் நியமித்தவிடத்துக்குப் பத்தானேவேண்டும். பின்வாங்கமுடியுமா?

10. பங்காளத்தில் தரணிபரசாத ஜோதிவி என்ன ஜோசியர் ஒருவர் 1902-ம் வருஷமாகிய இவ்வாண்டு பத்தாண்டு பதவிக்குப் பலாபலங்களைச் சொல்லுமிடத்து அவர் யுத்தம் இப்போதுள்ள மந்திரிகள் நீங்கின முடிவாகுமென்றும், பிரஞ்சுக்காரரின் தூண்டுதலால் இங்கிலாந்துக்கும் ருஷ்யாவுக்கும் கலகம் நமென்றும், சீனா, மத்தியதரைக்கடல், ஹிரட், சீக்காடா என்னும் இடங்களில் எண்ணிறந்த ஜனங்கள் யுத்தசன்னத்தமாய் நிற்குமென்றும் முன்னறிவித்தார். மேலும், இவ்வருஷத்தில் ப்ளேக் ராப்பாவில் சிற்சில இடங்களில் அதிகரித்து நியாவில் குறையுமாம். ஜெரோப்பியவர்த்தகர்களுக்கு இந்து வர்த்தகர்களைக்காட்டிலும் அதிக வஷமண்டாகும். நெல்விலை வருஷக்கடைசியில் ஏறும். பங்காளம், பொம்பாய், சென்னை, மத்திய இந்தியா என்னும் இடங்களில் பஞ்சமுண்டாகி வருவதனத்தாரின் முயற்சியால் அதிக உயிர்ச்சதம் உண்டாகாதாம். இன்னம் பற்பல விஷயங்கள் பாப்பற்றி இவர் முன்னறிவித்த தெரிவிக்கின்றனர். உத்தன்னைக்கு நிச்சயம். அன்றியும் இந்த ஜோசியத்தில் குறிப்பாக ஒன்றையும் காணோம். ஆகையினால் மாற்றுகிற ஜோசியமாயிருக்கிறது.

10. சென்னை பீப்பிள்ஸ் பார்சு பேர் (Madras Fair) என்னும் வேடிக்கைக் கடைகள் முன் அக்டோபரையால் அநேக உயிர்ச்சதேதம் நேரிட்டதுமுதல் மார்ச் 15-வருஷமாக நிறுத்தப்பட்டு, இவ்வருஷம் மறுபடியும் ஏற்படுத்தப்பட்டன. இதில் கிடைத்த வரும்படி ரூ. 13,681. இதில் செலவுபோக, ரூ. 3,000 மீருமாம். இத்தொகையில் இச்சத்தை நடத்த காலத்தில் அபாய நஷ்டங்கள் வாராமல் சீராகப் பாதுகாத்ததற்காக மிஸ்டர் எல்லிஸ் என்னும் போலிஸ் உத்தியாகஸ்தருக்கு ரூ. 150 வெகுமதி கொடுக்கும்படித் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறதாம்.

11. நமது மாகாணமதங்கிய ராஜசுக்கிரவர்த்தியைக் கௌரவிப்பதற்காக அவர் மகுடாபிஷேக காலத்தில், சென்னை நகரத்தில் லாட் கிருஷ்ண தாஸ் பாலமுருத்ததாலென்னும் தனப்பிரபு சக்கிரவர்த்தியின் விக்கிரகமொன்று தம் சொந்தச்செலவில் செழுதவைக்கத் தீர்மானித்து அதற்குத்தக்க பிரயத்தனங்களைச் செய்துவருகின்றனர். பொருளுடையவர் பொருளினாலும், கல்வியுடையவர் கல்வியாலும் அவரவர்க்கிடன்ற அளவில் தத்தம் ராஜபத்தியை வெளியிட்டுக்காட்டுதல் மிகவும் மெச்சத்தக்கதே. குடிசைக்கு அரசரிடத்தில் பத்திலிசுவாசமுண்டானால் அரசருக்கும் குடிசைகளிடத்தில் விசுவாசமும் அருளும் உண்டாகி அவர்களுடைய கேஷமத்தை நாடுவென்பதில் சத்தேகமில்லை.

12. கர்ஸன் பெருமாட்டியின் பிரேமணையால் லீட்டோரியா மஹாராணியின் ரூபகார்த்தமாகப் பெண்பாலாருக்குப் ரூபயோகமாகும்படி மருத்துவச்சிகளைக் கற்பித்துத் திறப்படுத்தக்கருதிச்சேர்த்து வரும் தொகை இப்போது ரூ. 5,72,000 வரையில் சேர்த்திருக்கிறது. இத்தொகையால் வருஷம் ஒன்றுக்கு ரூ. 18,307 வருமானம் ஏற்படும். இதுமிகவும் சத்தோஷிக்கத்தக்கது.

13. சென்ற கல்கத்தா காங்க்ரஸ்ஸில் காட்டப் பட்ட கைத்தொழில் விற்பனைப் பொருட்காட்சியில் ஒன்று மிகவும் கவனிக்கத்தக்கது. அல்மோரா நகரில் உள்ள ஸ்ரீ கிருஷ்ண ஜோஷி என்பவர் வெய்யிற்குட்டினால் விறகுச்செலவில்லாநபடிச்சமையல் செய்யும்படி ஒரு தூதனமான கருவி கண்டுபிடித்துக் காட்டினாராம். இவ்வெந்திரத்தையே போதுமான அளவு பெரிதாகச் செய்யுப்பகூடித்தில் இது நீராவி எந்திரங்களுக்குக்கூட உபயோகப்படுமாம். இக்கருவி பயன்பட்டு வழக்கத்தில் வருமாயின் இவர் பெயர் லோகப்பிரசித்தபாகு மென்பதில் தடையில்லை.

14. ஜப்பான் தேசத்தின் மாஜி பிரதான மந்திரியாகிய மார்சுலீஸ் ஐடோ என்பவர் ஜெரோப்பாவில் அநேக ராஜ்யங்களைப் பார்த்துக்கொண்டு இப்போது இங்கிலாந்துக்குப் போயிருக்கிறார். இவரை ஜப்பானை உண்டுபண்ணினவர் என்றும், ஜப்பான் 'பிஸ்மார்க்' என்றும் சொல்லுவார்கள். இவருக்கு

இப்போது அறுபது வயதிற்கும், முப்பது வருஷத்துக்குமுன் இவர் இங்கிலாந்துக்குப் போக நேர்ந்ததால் அங்குள்ள நடவடிக்கைகளைக்கண்டு அதுபோலவே தமது தேசத்தையும் முன்னுக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமென்னும் எண்ணமுடையவராயினார். தம் தேசத்துக்குத் திரும்பிச்சென்று துரைத்தனகாரியங்களில் அதி முயற்சியெடுத்துக் கொண்டு 1885-ம் வருஷத்தில் முதன் மந்திரியானார். இவர்தான் அந்தஸ்தானத்தை முதல்முதல் பெற்றவர். மறுபடியும் ஐரோப்பாவுக்குச்சென்று ராஜ்யசட்டதிட்டங்களை ஆராய்ந்து கற்றுக்கொண்டு வந்து 1891-ம் வருஷத்தில் ஜப்பான் தேசத்தின் முதல் பார்லிமென்டை ஸ்தாபித்தார். 1898-ம் வருஷத்தில் சிறிதுகாலம் முதன் மந்திரியாயிருந்தார். இங்கிலாந்தில் இவருக்கு மிக்க மரியாதை நடக்கிறது.

15. பீஷாவார் வைத்தியசாலையில் சில நாளைக்குமுன் அப்புதமான சத்திரப்பிரயோகம் செய்யப்பட்டது. அப்கானெருவன் முப்பது வயதுள்ளவன், பார்வைக்குத் திடகாத்திரானவன். காபூல் அமீரின் உத்தியோகஸ்தர்களுக்குப் பயந்து தன்கையிலிருந்த ஐம்பத்தைந்து ரூபாயையும் வயிற்றில் செலுத்திவிட்டானாம்! ஆ! ஆ! பணம்போட்டுப் பத்திரப்படுத்த என்ன உபாயம்! பின்பு அப்பணம் வெளியில் வரும்படி ஆணமட்டும் பேதிக்குச் சாப்பிட்டும் பிரயோசனமில்லாமல் போகவே கடைசியில் வயிற்றைக்கிழித்துப் பணத்தை எடுக்கவேண்டியதாயிற்று. இந்த வித்தை ஐரோப்பியர்களன்றி வேறையாவர் அறிவார்கள்? க்ளோரோபாரம் என்னும் மயக்கமருந்தைக்கொடுத்து அவன் போதையின்றி மயங்கிக்கிடக்கையில் எவ்வளவோ சாதகமாக வயிற்றைக்கிழித்து அந்த ஆஸ்பத்திரி டாக்டராகிய டாக்டர் டென்னிஸ் என்பவர் பணத்தை எடுத்து அவனுக்குச்சிகிறசெய்தாராம். அந்த ஆப்கானியனுக்குப் பணமீழ்ந்தவிசனமேயொழிய வேறே உடம்பைப்பற்றிச் சிந்தையில்லையாம்! பணத்தைத்திரும்பக்கண்டதும் அவனுக்குண்டான குணகலத்தை அடக்கமுடியவில்லையாம்! இப்படியும் பணமே பிராணனிலும் பெரிதென்று நினைப்பவர்கள் உலகில் உண்டா!

16. இப்போது சிலகாலமாகக் காயிதத்தைச் சுருட்டி நெருப்புக்குச்சிகள் செய்து வருகிறார்களாம். மரத்தினால் செய்தவற்றைவிட அதிக நேரம்

எரிவதன்றி வீலையும் அவற்றைவிட நயமாயிருந்தாம். இவை நம்மூர்களுக்கு இன்னம் வாரிசுக்காரணம் தெரியவில்லை. காலனாவுக்கிப்பெட்டிகள் கிடைத்தற்குமாறாக மூன்று அல்லது மான்கு பெட்டிகள் கிடைக்குமாயின் ஏழை ஒருக்கு எவ்வளவு அனுசூலமாயிருக்கும்?

17. இதாவி தேசத்தில் மிலன் என்னும் இடத்தில் முற்றிலும் ரொட்டியினால் செய்யப்பட்ட விநோதமான கடியாரம் ஒன்றிருக்கிறதாம். இந்துதேசத்தான் ஒருவரைச் செய்யப்பட்ட இதைச் செய்துமுடிக்க மூன்றுவருஷம் பிடித்தாம். இது அளவில் கூடியவழியிற் பெரிதாமணியைச் சரியாகப்பிழையின்றிக் காட்டியும் கின்றதாம். நம்மவர்கள் இவ்வுபயோகமற்ற வதிரங்களைவிட்டுப் பல்லோர்க்கும் பயன்படும்படியான விஷயங்களில் எப்போது தம் மூக்கத்தைச் செலுத்துவார்களோ அறியேம்.

18. யுத்தங்களத்தில் காயம்பட்டுவருந்திய பவீரர்களுக்கும் வேறு நோயாளிகளுக்கும் ஓளவுகளைக்கொடுத்துப் போஷிப்பதில் மிக்க பேர்பெயராகிய மில். டைட்கேல் என்னும் மாதாசிரியைக்கு இப்போது வயது எண்பத்தொன்றாகியதே தம தளர்த்து பலவீனப்பட்டிருப்பினும் இவரும் தமக்குப் பிரியமான பரோபகாரகாரியங்களைச் சிரத்தை குறையவில்லை.

19. இப்போது அங்கிலேயர் சண்டையிட்டுச் செய்துக்கொண்ட டிரான்ஸ்வால் என்னும் தென்னாப்பிரிக்கா நாட்டில் பொன்னும் நிலக்கரியும் விசேஷமாக விளைகின்றன.

20. உரோம் பட்டணத்தில் போப் என்பது உரோமன் காதலிக் கிரிஸ்தவமதத்துக்குத் தலைவாயிருப்பவர் பெயர் 'வியோ'. இவர் வாசம்செய்கின்ற 'வேடிகன்' என்னும் அரண்மனையில் பதினொன்றாம் அறைகள் இருக்கின்றனவாம். அவ்வளவு அறைகளில் இவர் உபயோகிப்பவை மூன்றேயாம். அவற்றுள் ஒன்று தமது இருக்கைக்கும், ஒன்று உடைக்கைக்கும், ஒன்று படுக்கைக்கும் உபயோகித்துவருகின்றனவாம். இம்மூன்று அறைகளுடனாக மிக்க சிறியவைகளாம்.

PUZZLES.

விடுகதைகள்.

I. RIDDLES—பிதர்க்கேள்விகள்.

1. எந்த எண்ணைத் தரித்திரன் எனலாம்.
2. எந்தக்கை குழந்தைகளுக்கு பலம்.
3. எந்தக்கால் பின்திரும்பாது.
4. எந்தத்தானம் எவற்றினும் சிறந்தது.
5. எந்தக்கைக்கு வாயுள்ளது.

II.

1. நாலெழுத்தாலேயான நற்பெயர் அரசனாகும்
ஆலமுண்டவனும் ஆதியக்கரம் சகரமாயின்
கோலவாரிதியாம் மற்றுக்குறித்தது நகரமாயின்
மேலுறு குபேரனமே விண்டது நிகரமானால்.
2. செல்பவர்க் கெல்லாம் சேரும் நெறியதாம் மலையிறோன்றிப்
பல்வகைப் பயனும்தந்து பரவைமேவுவது மாமால்
நல்வகைப் பெயராய் நின்றோரெண்ணையும் நல்கி நிற்கும்
சொல்கமற்றிதை யிரண்டே அசைபினிற் சூழ்ந்துமாதோ.
3. இமையா திருகண்விழித்திருப்பினும்
எதிரிடையாக இசைக்கப்படுமே;
கயவாயொன்றே பெற்றதுவேனும்
பலவுளதாகப் பகர்ந்தி டப்படுமே;
நீரிற் பிறக்கும் மலரலதேனும்
அப்பெயராலே அறையப்படுமே;
பொன்னே யறியாப் புவியிடைவாழ்கினும்
பொன்னென்றது தான் புகலப்படுமே;
வரைபோற் பெரிய வருவுடைத்தேனும்
ஊரும் ஐந்துவென் றுரைக்கப்படுமே;
எத்தனை யுடலம் பருத்துளதேனும்
சுத்த வெலும்பெனச் சொல்லப்படுமே;
மற்றிதுயாதோ வழத்திடுவாயே.
4. உச்சியிற் குடுமி உடையேனானும்
நச்சிய சோழியன் நானாகேனே;
முக்கண் முகத்துப் பெற்றுளனானும்
மைக்க ருங்கழுத்தின் வானவனாகேன்;
திருகிப் பிழியத் தீமயில் தரினும்
பரிவுடனளிக்கும் பாற் பசுவல்லேன்;
உண்ணீருதவினும் ஊருணியாகேன்;
எண்ணெயளிப்பினும் எள்ளாகேனே;

உன்வெருத்திருப்பினும் வெண்மதியல்லேன் ;
ஒடுதாங்கினும் உண்ணேனிரந்து
நாடி யென்னை நவின்றிடுவாயே.

III. CHARADE—அசைநிறைத்துட்டு.

1. நெய்விளக்கிருந்து நிமிரொளியெய்யும்.
2. திருமால்கையில் திகழ்ந்திடுபடையாம்.
முழுதுமோர் மன்னன் பெயராகும்மே.

IV. BEHEADED WORDS—தலைவெட்டுமொழிகள்.

1. ஐந்தெழுத்தாலாம் சொல்லொன்றியதோர் மலரைக்காட்டும் ;
முத்துமெழுத்தை நீக்கின் மொழியும் மலர்தான்பூக்கும்
நிந்தையில் வரவியாகும் ; முதலினைப் பின்னும்நீக்கின்
விந்தையென்சொல்வேன் மூன்றுமேவினும் நாசமாமே.
2. முப்பெயர் முழுதும் நிற்பினும்தொண்டர்
முதற்பெயரொன்றைக் குறைக்கினும்தொண்டர்
முதலிருபெயரையும் குறைக்கினும் அப்பொருள்
தனையே யுணர்த்தும் சாற்றுகவிதுவே.

V. AN ENIGMATIC QUESTION—விசித்திரக்கேள்வி.

காலால்நின்று காண்கினுமல்லது
தலைகீழாகத் தானுற நிற்பினும்
ஒருநிலையாயே யுற்றிருந்தரிய
பகடிசெய்வேன் எனைப்பகர்ந்திடுவாயே.

சென்ற நவம்பர் மாதத்துச் சஞ்சிகையில் உள்ள வினிகைதகளுக்கு விடை.

I.

1. அரசனுக்கு இருப்பிடம் அரமனை (அரைமனை) நமக்கு முழுமனை.
2. காது போனபோது.
3. சப்பாத்தியில்.
4. அகராதியில்.
5. அம்புலிமானுக்கு.
6. அய்யாக்குட்டிக்கு.

II.

1. முட்டையிட்டு.
2. பட்டுப்பட்டு.
3. பாய்ந்து பாய்ந்து.
4. பார்ப்பாரில்லாமல்.
5. இடித்திடித்து.

III.

சஞ்சீதம். சஞ்சீதம்=சமுரு; சூந்தம்=சூயதம்; சந்தம்=அழகு.

IV.

1. முத்தம்—மணிச்சிறப்பு; காசு—மணிப்பொது; முத்தக்காசு—ஒரு கிழங்கு.
2. மருதம், தருமம்.

V.

முதுகு,
துறடு.
குடுவை.

VI.

போதமருள் பல்களையும் பொற்புடனே யற்பொடுகல்
லாதவனுக் கில்லை யொளி.
ஆகவன்—சூரியன் என்று தொனிப்பொருள் தோன்றுதல் காண்க.
கல்லாதவனுக்கு அறிவில்லையென்பது கருத்து.

சிறுவர்க்கான பக்கம்.

[விவேகசிந்தாமணியை வாசிக்கும் சிறுவர் சிறுமிகளுக்காக எழுதப்பட்டது.]

THE STORY OF SIR WALTER RALEIGH.

வால்தர் ராலி என்பவரின் கதை.

உலகத்தில் பெருமையும் செல்வமும்
தடைதற்குப் படிப்பும் முயற்சியும் மாத்திரம்
நீந்தார்போதாது. சமயோசிதமான காரி
யும் பேச்சும் ஒன்றுக்கும் பின்வாங்காத
மும்புட வேண்டும். படிப்போடும் முயற்
சியோடும் இக்குணங்களும் சிறந்திருக்கு
யின் பொன்மலருக்கு வாசனையும் சேர்ந்த
போல இனிதாகப் பிரகாசிக்கும். இதற்குத்
நஷ்டார்த்தம் ஒரு கதை சொல்வேன் கேளுங்
கா.

முன்னொருகாலத்தில் இங்கிலாந்திலே
லெய்பெத் என்று ஒரு இராணி ராஜ்யபாரம்
சப்துகொண்டிருந்தார். அக்காலத்தில் இரா
ணியைக்கண்டு ஒரு முக்கியமான சங்கதியைப்
ற்றிப் பேசுவரும்படி இருவர் வாலிபர்கள்
ரு பிரபுவால் அனுப்பப்பட்டார்கள். அவர்
ளில் ஒருவன் கோழைமனமுடையவன்
ற்றவன் தைரியமும் சமயோசிதமும் சாமர்த்
யமுமுள்ளவன். முன்னவன் பெயர்
ளவுண்டு பின்னவன் பெயர் வால்தர். இவர்
ளிருவரும் இராஜமாளிகையை அடுத்தமாத்
ரத்தில் இராணி அரண்மனையை விட்டுப்
பட்டு விடோதார்த்தமாகப் படவேறி நதி
யில் உலாவுவதற்குச் சித்தமாயிருந்தார். இவர்

கள் வாயிலாளரை அடுத்து விசாரித்ததும்
“ஆ! இப்போது அரண்மனைக்குள்ளே அரிப்
பிரமாதிகள் வந்தாலும் போகமுடியாது. அர
சியைக்காணுதற்கும் இது சமயம் அன்று.
அப்புறம் செல்லுங்கள்.” என்று கண்டிப்
பாகச் சொல்லிவிட்டார்கள். அப்போது பிள
வுண்டு, “இனி நாம் இங்கே நிற்பதில் பிரயோ
சனமில்லை. வந்தவழியே திரும்பிச்சென்று
நாம் கண்டவற்றைப் பிரபுவுடன் சொல்லிவிட
வேண்டியதுதான். போவோம் வா.” என்று
பெருமூச்சுவிட்டுச்சொன்னான். அதற்கு
வால்தர், “என்னதை நாம் கண்டுவிட்டோம்!
இராணியின் படவும், அதில் அலங்காரமாய்
நிற்கும் படவுகாரர்களும், பாராநிற்கும் சிப்
பாய்களும் ஆகிய இவற்றையா போய்க் கண்டு
வந்தோம் என்று சொல்லுவது? பிரபுவுக்கு
கிரம்பத்திருந்தியாய்ப் போய்விடுமல்லவா”
என்றான்.

பிளவுண்டு.—“ஆனால் என்னபண்ணுகிற
தாக யோசனை? பாராக்காரன் கையால் சவுக்
கடிபடச்சொன்னாயா” என்றான்.

வால்தர்.—“அடியும் உதையும் நீ படு. நான்
இராணியைக்கண்டு பேசிவிட்டுத்தான் வரு
வேன். உனக்கு அவசரமாயிருந்தால்
நீ முன்னே நட” என்றான்.

இவர்கள் இப்படி விவாதித்துக்
கையில் அரிக்காரர்கள் வெள்

கடியுமாய் முன்னடந்து 'பாக்க் பாக்க' என்று சொல்லி இவ்வீளைஞனுக்கு இதனின் உயர்ந்தஜோடு சால்வை கொடுக்கும்படி உத்திரவிட்டேனென்று சொல்" என்றார். அப்போது இளைஞன், "நான் தங்கக் கேட்டுக்கொள்ளத்தகுமானால் இன்னொரு விரும்புகிறேன்" என்று சொல்லுமுன் இராணி அவனைத்தடுத்தது, 'உனக்குப் படி வேண்டுமானால் பணம் தருகிறேன். ஆயினால் உன்போலும் வாலிபருக்குப் பணம்கொடுத்தல் மிகத் தீங்காகும். நீங்கள் கண்டபுதுர்விரயம்செய்து சுகத்தைக் கொடுத்தீர் கொள்ளுவீர்கள். ஆயினும் உனக்ககத் தகுமானால் பணமே கொடுக்கச்சொல்லுகிறேன் என்றார்.

அரசி சொல்லும்போது தடுத்துப்பேசிய விரயமல்லவென்றிருந்த வால்தர் அவர்செய்த விழுடித்ததும், அவரை நோக்கி "அரசி, தருடைய அறுக்கிரகத்தாலே எனக்கு அளவு தரித்திரம் வரவில்லை, என் வேண்டுமென்பதும் காசன்று. நான் பெறக்கூடுமானால் இச்சால்வையை நான் தரித்துக்கொள்ளத் திரவுசெய்யின் அதுவே எனக்கு மேலானதாகும்" என்றான்.

அரசி அதுகேட்டு, உன் சால்வையை நீ துக்கொள்ள என் உத்திரவென்ன? என்று அறக்களைஞன்.—"தங்கள் திருவடித்துப் படிந்தமாத் திரத்திலே அச்சால்வை தங்க உடைமையாயிற்று. தங்களைப்போலும் ராசுலத்தில் தோன்றினவர்களுக்கே தரித்திரமாயுது. என்னப்போலும் எளியவர்களுக்குரியதன்று" என்றான்.

அரசி அவ்வார்த்தையைக்கேட்டு நனந்துக்கொண்டு அவனுடைய யோசனையைக் கண்ட பின்னும் சிறிது விசாரித்து, அவனுடைய தீர்த்தையும் சாமர்த்தியத்தையும் வியந்து அச்சால்வையைப் போர்த்து கொள்ள உத்திரவுகொடுத்ததேயன்றி, ஒரு சுவர்ண மோதிரத்தையும் கொடுத்து அன்யும் தரித்துக்கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொண்டார்.

இவன்தான் பிற்காலத்தில் சர்வால்தர் என்று பிரசித்திபெற்றவன். "ராவீ" பெயர் வர் தமது கல்வி கேள்விகளாலும் தைரிய சாமர்த்தியங்களாலும் மேன்மைபெற்று அவ்வரசியின் ஆஸ்தானத்தில் ரோமணிபோல விளங்கியிருந்தார்.

அப்போது இளைஞன் "அரசியின் விஷயத்தில் பின்வாங்காமல் ஆவியையேனும் சமர்ப்பிப்பது குடிகளின் கடமையே யன்றோ?" என்றான்.

அதைக்கேட்டு இராணி இன்னம் ஆச்சரியமும் மகிழ்ச்சியும் மேலிட்டு "நீ எனக்குச் சுவீ. ஷிண்போகாமல் உனக்குத்தக்கக் கொடுக்கின்றேன். அடே! ஆரடா